

DEN ILLA-MÅENDE MÅNEN

En apokalyps i många delar

ett långt diktförsök
på mitt vackra modersmål...

jag kan inte skriva på riktigt,
men jag försöker ändå,
för att det är någonting
som tvingar mig till det.

skrivet i korta episoder,
med långa uppbrott insprängda,
mellan 2014 och 2018.

DET ENORMA & EVIGA TORNET

högt uppe på land,
ett stort och omfångsrikt torn
spirandes
över lugna skogslandskap.

ett land som i förgångna åldrar
stått som sjöbotten.

en mäktig stridsyxekultur
hade utvandrat från Skytien,
och blomstrade runt denna sjö
för många tusentals år sedan.

dessa folk hade låtit resa detta torn i stark sten,
och de hade låtit kalla det något
som sedan dess har glömts bort.

där omkring vilade ondskefulla energier
som skälvde mången sökares läppar –
som sårade och brast i blåsor.

upplåst, uppbänd var tornets kopparport
och vallgraven runtom tömd eller torkad
sedan många åldrar tillbaka.

det var alltid alldeles vindstilla runt tornets topp
oväsentligt hur mycket landet än stormade i stort :

en besynnerlig stämning av evig längtan
och en tjock dimma
av lovecraftianska färger
bredde ut sig märkligt,
egendomligt, oförståeligt, hotfullt.

ett uråldrigt järtecken,
en anrik folkkonst att tyda.

astrologisk förkovran och fårinälvespådom.

ockulta geometrier,
alkemiska ristningar och häxklärvojanser.

varsel om djävulsk närvaro.

skogshuldrans träskiga flytning
och en vit flugsvamps mjuka röta
stank där uppe
i tornet.

omkring tornet var strödda kryptingångar och gravar;
däri och därunder fanns lönnliga schakt som ledde
till saker alldeles annorlunda...

DET STORA TORNETS STULNA STENAR

Salsta slott ligger nu för tiden på platsen. eller ja... det sägs skrock på saken att detta slott är byggt på tornets gamla grund, och i skuggan av dess gamla ruiner anlagd sägs vara slottets trädgård.

ett en gång så magnifikt och ståtligt torn
av särklassiskt järnåldergermanskt snitt
kom sedermera tyvärr att falla offer
för tidens råa tand,
som många andra före det
så har gjort.

juvenilt upproriskt sabotage genom åren eroderade ruinen ytterligare, och stöld av dess sten, som har sagts besitta särskilda magiska, eteriskt kraftfulla och transformerande egenskaper, pågick år efter år efter år, tills dess att en vacker dag stenen helt enkelt tog slut.

idag går dessa stenar för enorma summor på den underjordiska svartmarknaden.

det sägs att mindre tursamma kvinnor bytt sig själva mot blotta flisor av dessa stenar, för att på så väg befatta sig med den trolldom och häxkonst som man med blott små grusiga korn av dessa stenar kan släppa lös - och i farligt omfattande volymer.

ja, en förbannelse
för den oinvigde.

DET FÖRHÄXADE SLOTTET I VATTHOLMA

hela Salsta med omnejd ska vara fördömt, förhäxat, hemsökt
med anledning av just detta. Salsta slott.

tornets förflutenhet
hemsöker det eviga, det eteriska
och det atmosfäriska
på läskiga, sällsamma sätt.

...som om att någonting på något sätt
lever kvar i luften och i jorden och i slottet.

men det är det som *sägs*...

ingen kan med vidare säkerhet råda vetskap
på dessa saker och ting.

för det är ju myt, skrock och skröna.

vidskepelse, rätt och slätt.

det är ju myt ?

ja, det är det nog. det måste det nog vara.

DE FALLNA RIDDARNAS RELIKER

det måste ha varit åtminstone ett hundra alnar högt, tornet,
och många skulle säga till och med ännu högre än så.

så det sägs, och så har sagts.

i vilket fall som helst står slottet där det står.

rätt i ett runstenslandskap
i uppländsk augusti
står denna majestät
i solen bland träden och gräset och löven.

morgonrodnad, febrig dagg
omhuldar kallt, sen varmt,
sen kallt igen.

en kylig fuktighet eller en fuktig kyla.

det är väta i gräset längs med slottet
och runtom i den vackra trädgården.

gamla benpipor, kraniespillror,
hastigt rivna dagboksblad, spilld bläck.

olyckskorps maskätna vingar.
dikter om kärlek och ridderlighet.
något visir från någon gammal tapper krigares hjälm.

allt detta och hundra andra saker och ting.

knäktars kvarglömda artefakter och sådant
kan med enkelhet träffas på, om man bara skulle leta lite omkring.

slottet är enormt och ligger som i en vagga
i en dunge med mörka, hängande träd

och ansat buskage, välskött blomster.

pittoreska bruksmiljöer
och öppna uppländska fält med raps
breder ut sig i landskapet runtom.

Östra Aros,
ett större samhälle tillika traktens hjärta,
ligger bara en kort bit bort.

det är mycket vackert häromkring.

DEN MJUKA PRINSESSANS LÅNGA FLÄTA

en mjuk prinsessas långa fläta
hänger från det höga fönstret
och svajar från fönsterbrädan
längs Salstaslottets högsta vägg.

född
i skarven
mellan måne
och sol,
i natt och grynings
klyfta
är hon.

prinsessan, alltså.

men det ingen ännu vet
är att hon har varit död länge, denna prinsessa.

ja, det måste ha gått flera veckor vid det här laget.

det kom ju ingen riddare.
alla visste ju,

att man inte fick röra
kungens dotter.

men nu var det ju så, ska sägas,
att ödet hade så hade haft sin gång på sällsamma, märkliga vis,
och den illa omtyckta konungen, hennes fader och regent,
hade i all hast och ovarning slagits av en hjärtattack.

precis som en elak blixt
från en alldeles klar himmel
kom den.

han dog på fläcken.
betjäntfolket gick genast lös på prinsessan.

de gjorde klart sin förargelse,
de skrek och gormade och började sedan slå.

först inte så mycket. sedan mer.

de tvingade hennes be för sitt liv om förlåtelse
för våldsamma missgärningar de anklagade hennes fader för.
men ändå efter detta förödmjukande tvång till bekännelse,
slet dem ju henne alldeles i stycken.

vilken misshandel
och vilken hemsk våldtäkt
hon fick utstå
å hennes faders synders förlåtelse!

det hela var förfärligt.
förfärligt, hemskt och oförlåtligt.

en vidrig mardröm drömdes,
en malström av ondska tömdes
les fleurs des mal blommade ut
mitt i somriga Uppland

det förbannade året,
den där förbannade sommaren...

DEN MÖRDADE PRINSESSAN
I SALSTA SLOTT

det smällde i rikets klockor
och i varje kyrkas torn.

och på värdshus och torg runt om i Uppland
spreds det, hörde man det – skvallret.

Rapunzel –
våldtagen, strypt, mördad !

vilken historia!

sensation!

enorma nyheter!

häpnadsväckande.

man kunde inte tro sina öron.

kungens jungfrudotter offrad åt djävulens makter
i ett till synes gränslöst förlopp av barbari och hämndmaniskt, sadistiskt våld!

efter allt detta hände så kändes det verkligen,
sa många, att det blev hårdare där ute.

hårdare
och råare
och kallare.

om högre makt tillät att prinsessor med sina blå ådror behandlades på detta vis, så fick detta bli till en ny moralisk måttstock. om kungligheter kan förgripas på och ingenting görs åt det, vad säger det då om åkerfolkets, betjäntfolkets och trälskapets etiska beskaffenheter i denna värld?

DET HOPPLÖSA SÖKANDET EFTER KUNGEN

man lät dock genomsöka varje gård och värdshus, men utan lycka.

varje loft, varje lada, varje skrymsle.

varje dunge, varje hage, varje soptipp.

varje sjörövarhamn, varje opiumhåla,
varje glädjeflickas gränd.

de gick med hund och lykta genom vidsträckta skogar för att hitta sin kung, men när de närmade sig skogshäxornas land precis i mitten av den enorma skogen, den kallas Lunsen, så kände de sig av högre makt manade att för allt vad de var värdas skull vända om och, till slut, ge upp sin bråda skallgång genom sitt fosterland efter sin konung.

skrock gick emellertid på saken.
kungen blev fiskars mat, sades det.

det sades att betjäntfolket hade gjort sig av med härskarliket från en öde brygga en stormig natt, när det enda som fanns att höra var lövstormarna som susade, mörkt skum som brusade, och vargarna som ylade och skrek.

man lyssnade, till slut, till dessa tips – ja, vad som essentiellt sett var skvaller, då att alla andra försök så gruvligen ändå hade misslyckats.

det var mer eller mindre underförstått att man gjorde denna sista, stora satsning innan man, hade man överenskommit, helt sonika skulle ge upp.

rojalistiska folkelement ur såväl borgerligheten som ur handelsskråen och mången karl ur även fattigpöbeln som av plikt och tradition ändå känt sig bundna till rikets krona draggade vattnen med enorm möda i jakt på kungaliket.

ett sista kraftprov, men till ingen salig nytta.

och de gav sedan upp, som så hade sagts.

man tvangs till slut acceptera vilken obarmhärtig miljö en havsbotten verkligen innebär för en död människas kropp, och med vilken effektiv snabbhet den slukar och maler och låter försvinna något så förgängligt som en mjuk människas kött —

och med det förklarades kungen död.

DEN LERIGA & KALLA HAVSBOTTNEN

för på den leriga och kalla havsbottnen,
där nere samlas alla fula fiskar.

de med groteska ögon
och långa huggormständer.

de med stora svansar
som lyser häftigt i mörkret.

de med hemska och vidriga munnar
som öppnar sig och stänger sig,
och de med långa halsar
som sväljer nästan allt.

alla möjliga sorters bottenätare
svärmar, hopar sig där nere:
slamkrypare, havsiglar,
vattnets smutsiga råttor,
existensens marulk,

alla havskatter fula och gråa,
all världshavens saprofyter...

en konungs döda kropp räcker ingen lång väg
nere i ett osaligt mörker som detta.

för livet på den dykalla bottnen
är ett liv på ständig och obönhörlig
kamp för överlevnad.

DE SVAGA & KLENA BOTTENVARELSERNA

bottenvarelserna åkallar den stora
lindormsgudinnan,
de d y r k a r henne.
de ber henne fälla ännu en majestätisk val
så att de kan, ännu en vinter,
överleva hungern och kylan.

de kämpar och de flåsar och huttrar –
det blir kallare och det kommer bli ännu, ännu kallare
innan det någonsin blir varmare.

de ser svaga och klena ut där nere på bottnen –
jag tror att de kanske kommer dö ut i år.
jag hoppas för den sakens skull, ja för deras egen
skull, att de hunnit yngla av sig nog.

och kan vi ändå klandra dem för att inte bry sig nog?
för att inte, till sist, när det väl gäller, orka hela vägen?

till slut, vet vi, kommer ändå alla slukas i ett enda stort nafs
av den uråldriga och vedervärdiga dödsorm
som med sina hundra långa halsar sträcker sig i ett hundra långa riktningar.

så för människor som för fiskar.

och alla människor vet om detta, innerst inne.

somliga låtsas dock att saker och ting,
och att människans affär i det hela,
inte är fundamentalt beskaffad på just det sättet,
och väljer att vända andra kinden till
åt denna paradoxalt hoppfulla mardrömsverklighet.

men ormens varje hals har tusen munnar
vars andedräkter kvalmiga förgiftar allt runt omkring.

du kan inte springa särskilt långt i flykt,
eller heller gömma dig.

och det är detta,
detta kvalmiga moln,
som fula fiskar
kallar livet.

DEN FÖRSKRÄCKLIGA LINDORMSGUDINNAN

på havets leriga botten
i ljuset av anemoners bränning
vilar djupt den fjälliga gudinna
som härskar över alla muränor och över alla ålar.

fostrad av havets vargar är hon argsint
och av himmelens vråkar skolad, vaksam.
dotter till den nordiska skogens
drottninglodjurinna
är hon, och till
den äldste av alla sillkungar.

hon levde en gång som en flicka på jorden,

och i hennes ungdom vadade hon
genom huggormsgiftsbäckar.

och det är hon, vars spira blänkt klarare
än alla andra spiror som funnits,
som nu lyser upp både jorden och havet.

en krans av vildrosor och flätad taggtråd
pryder hennes hjässa.

ångestens svärd hänger säkert på hennes höft.

hon är stark, en varulvinna,
och vacker är hon också, som en rävpäls.

omgjordad kring bröst och midja med en mäktig gördel, hamrad i guld
och av hingstläder sydd.

besmyckad med karneol och lapis lazuli
hämtat, tillbytt, ända från Zabolistan
och från längs de norra Eufratslätterna.

vackert ädelt grus och ädla stenar som köpemännen bytt till sig från sina drakhövdade skepp långt långt där borta på gränsen mellan vår värld och den andra, deras – det stora Konstantinopel, Helga Miklagård.

hon kopplar de uppkäftiga ålarna och alla andra monstruösa slamdjursbestar där nere i grimmor av tjockt och segt läder.

ett virvelkaos av vatten
tumlar ur hennes gälar som absorberar allt.
den sovande och ringlade
drottninghavsormen
smäller sina käftar
över det kosmiska
maktspelets kulisser.

allting börjar om igen,
smärtsamt men nostalgiskt,
i alldeles vanlig ordning.

DEN MISSHANDLADE SOLEN & MÅNEN

månen gömmer sig skyggt

(som en misshandlad)

bakom tordönsmoln.

oskuldernas kroppar darrar
av begärets elektriska laddning
men finner inom sig en styrka nog
att avstå från att återgälda
svinens avklädande blickar.
oskuldernas kroppar syns klart i ljuset
av en feberdaggig och bitter måne
som har sprängt sina egna rostiga gränser
där uppe på himlavalvet.

en vildsint måne spelar ett hemskt spel
med sin oförstående son och dotter.

kolets väg har gillrats nu
med djävulens sluga fällor.

månens silversken badar en morgonrodnande skog.

och denna morgon hostar till och med månen galla :
dess skönhet har blivit illamående.

månen ser matt och grå ut,
som om den har tröttnat på allt elände.

månen sänder sin straffdom.

ikväll har till och med solen dödsångest :
    dess (åter)uppståndelse är satt på spel.

DEN SKANDINAVISKA SOMMAREN

Juni brinner i grönska.

häradshövdings asblod droppa
från ansträngda, stränga, överansträngda strängar
och ett vackert spel på längtans lyra dansa.

den enorma spenen dinglar från himmelska parapeters kolonner, och –
så sker det:

livets och skapelsens varma vita mjölk
dränker sommarens Sverige :
det ljusa, det gröna, det våta,
den gula rapsen, fjäll och skog, himmel blå !

en mild bris av rutten tång och tjära.

vägar som ormar av eld och blod
ringlar genom berg av järn och dimma.

vildmark, snåriga tjärn och vitmaskarnas
eviga fittmarker. tiotusen eviga tunnlar
och heder och myrar runt byarna.

tiotusen vattenfall som brusar
frihetens söta storm !
torka, hetta, grödors död.

en stor svart igel suger landets blod från jorden.

en blodigt dödsröd ros
är en dödstrött, blodblöt
dödsdömd ros.

vindblåst, ruvande tomhet.

en vidsträckt tystnads innersta öga.

en tystnad som inte ännu vet just varför den är tyst,
ett gråt som inte ännu vet just varför det gråter.

stekheta, vita kulingar och stötar av värme,
helvetets avgaser, en infernalisk koloxid luktlös.

hökens uppspända jaktöga stirrar tjusigt
på det veka bytet.

fåglar kucklar i det nära och i det avlägsna,
och ekorrar klättrar elegant över trädens bark.

ett flammigt kvalm
drar över
torkat halm.

och så händer det

poff !

det sker på en sekund och på ett ögonblick –
gnistan tänds, skogsbrand!

det enda som kan höras är ljudet
av svaga flammor som sprakar.

* * *

"ja visst gör det ont när knoppar brister.
varför skulle annars våren tveka?"

(ingen vacker människa kan gärna förneka
sin egen skönhets reflexion i Karin Boye.)

DEN SKANDINAVISKA HÖSTEN

en bädd av färglös mark. granar avbarrade
och skjutandes som spiror ur en mullbädd:
naturens basilika.

s k o g a r n a   s j u n g e r

h a v e n   g å r   i   b ö l j e g å n g

geting rusdrucken yrvaken
stridsformerad redo klar !

mörkret blir allt tätare, allt tidigare, allt kyligare.

en kämpande uppländsk skog
på sommarens yttersta brant.

hösten hugger med giftpilständer.

björkstammarna viner
och bäckarna och myrarna yrvaknar
som årsgångsmorgnar
till en vintrig, allt vintrigare stillhet.

f j o r d a r n a   g r å t e r   v a t t e n f a l l

f j ä l l e n   s k r a t t a r
s i t t   e k a n d e   s k r a t t

sav droppar alltid blod
under höstens första skymning.

nattens storm är full
av tvestjärt, mygg och silverfisk.

svarta vindar, oroliga moln

drar genom ett vackert solsköte
uppe på en mulnande, kraftig himmel

en törnroshimmel röd och spräckt, slagen blå.

astrala klippors örnbo.

menarken som regnar från ovan.

vintergatans djupa andning,
dess böljande, rytmiska bröst.

en smaragdtunga lapar flytande brons
från det stilla sjövattnets spänning
i augustisolens rödbrända gryning
stigandes så vackert idag.

DEN ORÖRDA URSKOGEN LÅNGT BORTA

det knakar i rot och stam i en orörd urskog
någonstans långt borta bakom den stora slätten
i de fjorton åsarnas land –
en plats där ingen rationell
eller emotionell varelse
gärna sätter sin fot.

någonting stort sover där borta.
men för att fara dit och undersöka saken
måste man genom järnskogar och sjumilatörn,
och runt där omkring ligger vampyrernas och skogshäxornas land,
och där borta beter man sig på märkliga, skrämmande vis.

världens allra mest grundläggande fysikaliska parametrar
hävs och bänds till höger och vänster
där borta i dessa försvartnade delar av vår värld.

inte ens de flesta (så kallade) hjältar

tar på allvar idéen att färdas dit.

inga riddare, inga konungar,
inga rövare eller köpesoldater,
inte ens hela stridshärar
vågar gärna ta i saken.

ett sjukdomligt utbrott
av existenslojhet
och nihilistisk förtvivlan
inför världens skugglands mörker!

vilken skam.
en djup, ack så bittert förståelig skam.

DEN ONDA TROLLPACKAN I SKOGENS MITT

det bor en urgammal kvinna i en hydda i skogens mitt,
långt in i Lunsenskogen, förbi Stordammen och förbi torpet.

det sägs att hon trollar sin magi
som bänder och omformar verkligheten.
hennes kroppshyddas former och dimensioner
är inte alltid att beskrivas
som något mänskligt eller även världsligt.

ibland tar hon skepnad
av denna åldrade skogsgumma,
men det finns dagar då hon är paradisvacker,
så att förföra.

hon är orsak till många mannars död
ute i skogsmarkerna.

men oftast är hon gräslig – både till det yttre och,
om man är uppmärksam nog, även till det inre.

hennes skepnad är en ond estetik.

en ful, hemsk och ond estetik.

en kontraintuitivt formgiven människogestalt
utan något egentligt mänskligt inombords.

en antropomorf inkräkterska, bedragerska, lögnerska.

en varelse som inte välkomnas
av någon biologisk taxonomi.

hennes naglar på fingrar och tår dog aldrig den död hon själv genomlevde, utan fortsatte växa och växa och växa. även hennes näsa, hennes läppar, hennes skinkor och hennes gråsvarta, svaga korphår fortsatte att växa tills dess att hon utvecklat ett helt groteskt utseende.

hon har enorma ärr längs armar och lår
och en stor klumpfot hindrar hennes gång.
detta är hennes egentliga fysiska uppenbarelse –
allt annat är skuggspel och illusion,
svart magi, fantasmagorisk villfarelse.

låt henne aldrig leda dig
i djävulskt förvärv
ner i synders fördärv.

var lugn och på din vakt när du traskar
i urskogens dunkla borggård

en sorts dimma flyter ur hennes ögon som är kolsvarta,
förutom hennes bländande röda pupill – ondskesmaragden.

ett äckligt anlete som är svettbelagt,
med en torr och krokig näsa
som om den har runnit evigt som stearin
ur det pinade, rynkiga ansiktets mitt

för att sedan stelna motbjudande
i vintersolens torra iskyla.

ett grått pulver dammar hela hennes kropp
som är klädd i en strypmördad grevinnas klänning.
två gapande, kompakta mörksvarta ögon,
två broskiga öron, två knotiga händer…
en hinna av damm och fukt, ett huvud sårigt,
en hud, ett läder hundraårigt.

ja, det måste nog vara hon som kallas Baba Yaga
där borta i öst, i slavernas djupa skogsländer
och vindpinade byar och städer.

DEN ONDA TROLLPACKANS ÅTERKOMST

h ä x m o d e r n   å t e r v ä n d e r

trollkvinnornas cirkel samlas på nytt
bland trädtoppar, i deras kronor.

y r v a k e n   u r g a m m a l   s i a r m a k t

varulvska trollformler ordas
i ljuset av zigensk kättarmåne.

ockult nattjämning förstådd och avkodad
med en för vanligt folk medvetet undanhållen
svartmagisk bafometisk zodiak
som karta, sigill och portal.

brutna gränser och rivna kontrakt
med den andra sidan.

mörka djävlars omen är mörka djävlars välkomst.

och en nedåtvänd hästsko över dörren
kungör deras nattliga besök
för den naiva familjen som nu yrt vaknar !

h ä x m o d e r n   h a r   å t e r v ä n t

mystiska artefakter, svårtillgängliga torkade örter och blad,
silverkulor, dödliga kryddor och mediciner...

enormt värdefulla skatter av guld och elfenben
gömda i det mäktiga Salstaslottets krypgrunder
och i tjocka mässingkistor runtom i jordkällarna,
stjäls nu slugt om natten.

DEN SKYGGA VITORMEN

jättesalamandern omslingrade sitt mjuka byte
och bet av dess många huvuden.

samtidigt fastnar en myling i sin egna spegelbild nere vid vattendraget
bakom gläntan. hon äts upp av det eviga och oförståeliga mysterium
som virvlar därunder.

hon stirrar ner i det mörka och tjocka vatten
varur människans dunkla och skuggiga upplevelse
från allra första början är en cancerogen, envis utväxt.

(d e t   e x i s t e n t i e l l a   c o r o n a v i r u s e t)

eteriska skuggor vimlar ur tusentals portaler av sten
och huldran smyger längs förvirringens och trötthetens fjordväggar i jakt på en hemlighet som ruvats på genom alla epoker, någonstans uti det kosmiska av en vitorm med slocknade nebulosor som ögon och med en kropp skulpterad i gråsten:

ett fasansfullt och skräckingivande avgrundsdjur
som vänder sig i sitt rede och ruvar vidare

på sitt blyga och skygga inre.

vidundret vrider sig i sitt enorma gryt och oroliga drömmar och sömnparalyser från helvetet skälver vem som än sover någonstans i grytets närhet.

DE SMÄRTSAMMA MÅNADSRENINGARNA

en krigares protest
mot verkligheten
och mot livslagarna.

men hon är inte bara en krigare
och dessutom vacker i orden.

hon är även kvinna.

så, alltså, en krigarinna.

och det här är en ensam kvinnas ångest.
denna dikt är denna ångest.
dessa ord är hennes febrar, hennes atrofier.
hennes fruktansvärda huvudvärkar.
hennes smärtsamma månadsreningar.
hennes aggressiva utbrott,
som med tiden har kommit att bli förknippade
med ren och skär förstörelse.

det sägs att den ensamma kvinnan i sina dagar
har våldtagit häftigt en enorm mängd människor:
hennes maniska uppdrag och det *modus operandi*
med vilket hon uträttat det
ska ha varit djävulskt och rovlystet.

i n g e n p å j o r d e n ä r o s k y l d i g

G u d s e r a l l t

hennes stränga och obevekliga spyattacker
och hennes okontrollerbara *anorexia mirabilis*
har utlöst en plötslig och radikalt autonom process
av självförintelse och självdestruktivitet som virvlar
i cykloner runtom den krets av blod hon dragit kring sig,
över vilken varken vän eller ovän träder.

skälvningar så som i jordskorpan
när de skakar och bryter marken
tar kvinnans ödmjuka kropp i besittning
och fryser och biter henne ända in i märgen.

det krossar henne
och det förnedrar henne
i jämmer och i bittert gråt.

DEN FÖRLORADE EXTATISKA KRAFTEN

vilka försmädelser hon får utstå av folket! krigarinnan.

av folket, som är så dumma och förtappade att de inte ens kan begripa att det är att darra och jämra sig de borde, vid blotta åsyn av den stora förskräckliga uppenbarelse som stirrar dem rakt i ansiktet!

hennes liv kom som en häftig låga någonstans
från ur i mitten av en enorm rökdimma
vars kraft avlar de vackraste former ingen kan se!

halvmåneläppar,
smält kopparhår vackert mjukt.

gyllene brynja av brons.
gyllene midja, gyllene händer stålbeklädda.

ugnsglödgat malm, Nimbus guldbekransad,
dansande svärdsegg, härdat stål.

en hagelstorm av kastspjut,
ett svärmande kaos runtom.

tjusningen

i ett övervunnet motstånd

betyder allt

för henne.

att utvidga Guds domkrets på jorden !

en fjärils tro på vinden
och en getings tro på sötma
är en människas tro på nåd,
en cynikers på alla tings sjukhet och fulhet,
och en krigarinnas, på hennes extatiska kraft.

denna extatiska kraft har vissnat bittert, som en trött augustimaskros, till något som mest liknar grått och tragiskt stoft. det känns nästan hopplöst och meningslöst att numera fortsätta be för hennes tillbakakomst och för hennes mytologiska upprättelse.

den extatisk kraft,
som i händerna på krigarinnan
en gång i tiden omstörtade världar i plural,
har nu omvärvts besviket
i en bakvänd

f ö r b a n n e l s e v i r v e l

likt ett nyfött barn lindat hårt i den varma filt
som långsamt men säkert även kväver det,
gjorde den inget ljud ifrån sig när den försvann...
den bara tyst och enkelt
f ö r s v a n n

...eller kan vi ännu hoppas
att något någonstans fortfarande brinner
på svaga blågröna flammor
där, inuti det hjärta
som till synes förbittrat all sin glöd?

hennes liv spänns mellan fyra stora hingstar
som står alla vända mot varsitt av de fyra väderstreck,
och som snart ska komma att iaktta sin rasande galopp.

DE SVAGA & TRÖTTA NORNORNA

en ödesmättad näverlur smeker vidderna.

ett djupt, mörkt eko varskor byfolket.

ikväll rör sig vargen ovanligt nära !

månen kastar ett lömskt öga
och solen är levande begravd
på andra sidan havet

dagen förenas i våldtäkt med sin förövare natten
under högt hängda mistlar av tyfus och gonorré
som glänser där uppe på stjärnhimlen den vackra.

klockor klämtar och slår vilt omkring sig
en blixtars åska tung som mässing

astrologer proklamerar barnvåldtäktsmannens år
och beskådar alldeles nya konstellationer
som bildats över natt
där uppe på valvet

ett ruskigt mörker lägger sig
och skogen med alla dess barn fryser.

en känsla hemsöker allt mer trakterna,
en föraning att allt går åt

h e l v e t e t s   h å l l

vävd på nornornas allra svagaste och darrigaste hand
är lidandets och den eskatologiska ångestens silkesskrud
som nu faller över den nordiska krigarinnans dödsbädd
och över hennes nakna, vackra kropp...

...men jag tror att hennes ögon,
som vägrar sluta flamma,
nog aldrig kommer att falna därunder duken.

DEN MÄKTIGA NORDISKA KRIGARINNAN

den stora återkomsten !

eld och dimma, trumpet, trumma, marsch.

ner på knä, ner på knä.

krigarinnan rider in på ryggen av en enorm järv
som hon grimmat och kopplat och kuvat.

den mäktiga nordiska krigarinnan
med sabeltänder
och med sin hårda sköld av järn.

tre kronor är vackra på hennes huvud,
och ett pilkoger besmyckat med fina stenar
har hon också på sin sida.
det uppländska äpplet är hennes sköld
och hennes armborst är laddad och ursinnig.

hennes häst är uthållig och dessutom bevingad.
hennes medhjälpare är en blixtsnabb och stridslysten ekorre.

hennes hår är en stor oreda av snokar och daggmaskar,
hennes hud är av mossa och hennes fingrar är långa och smala.
hennes dolkblad är av nordens bästa och finaste thulit:

det röda skandinaviska stenhjärtat blänker
när hon styckar sina motståndare
och trär deras köttdelar på strå.

vildsint och vacker.

ja, det är hon som slingrar sig
som en poesiorm av blod eld död
genom det land som står i lågor
och hennes pytonkött kramar och kramar
medan världen rämnar i bitar
tills att bara *en* sanning,
men många mysterier,
blivit kvar.

(hon var en gång den största gudinnan
och med mest makt, men någonting hände och hon insjuknade).

DE MARDRÖMSKA JÄTTEUGGLORNA

hissa fana, hissa flagg !

gör välkomna skogens stora ugglor.

tjut med silverlunga,
skrik med djävulens skarpa tunga.

en stor krigarinnas hemkomst kungörs.

välkomna Inannas ugglor med pompa och prål,
med pukor och trumpeter och trummor av stål,
med basun och teater och spel !

mardrömska jätteugglor spänner sina vingar, sina ögon !

enorma vener och artärer
målar en sprucken mosaik
över deras mjuka fågelkött
som blodtunnlar sprängandes.

de flyger överallt.

varje åldring i säng,
varje nyfödd i krubba.

varje skog, varje hav, varje fjäll,
varje gård, varje torg.

en ospårbart gammal uggla funderar
över allt som varit och allt som sedan är.

hon finner sig snabbt tyngd
när hon skänker huvudbry
åt människans amnesiska kultur
och hennes avsomnade kampgunst.

hon suckar först lätt.

hon suckar snart emellertid tungt
när hon vidare reflekterar
över detta stora moderna skräp… –
vilket misslyckat projekt det ändå är,
denna sju miljarder stoftkorns hopning
slumrandes under Inannaugglans skuggande vingar !

DEN ENSAMMA & UTARMADE MODERNS DÖD

den ensamma, utarmade modern lägger sig för att sova —
och floder svämmar när hon gör så.

hennes barn gråter runt omkring henne
efter en lång dag av smärtsamma prövningar.

som kultingar på en fet sugga
vältrar de i hennes värme och närhet.

det hela äcklar den ensamma och utarmade kvinnan,
som inte längre känner för sina avkommor.

alla mödrar känner ångesten
som vibrerar håligheten i deras bröstkorgar
där själen en gång skrikit vildsint
men som nu ersatts
av moderskapets

t u n g a
v a r m a
g a s

varken deras framtid eller deras allmänna välbefinnande
bekommer henne i någon allvarligare mening,
men ändock, för kanske första gången i hennes liv,
lägger sig en stark ångest över henne...

över att ha övergivit
och försummat
och förtvivlat
sina egna barn.

hon börjar gråta i förvirring
över sina egna känslor.

mycket värme och kärlek kommer i vägen
och hon börjar minnas goda och vackra saker.

det mytiska svallet av kärlek.

känslan av en fiendes nedgång och fall.

det barnsliga och hängivna skrattet
som bara ens eget barn kan generera.

den egendomliga och sällsynta förnimmelsen
av söthet och mjukhet, vänskap, nåd och vänlighet.

n e j

hon bestämmer sig för att lägga sig
långt uti skogen och dö sin död

i   e n s a m h e t

det sista ensamma andetaget,
en människas största konstverk.

DEN STORA UGGLANS FLYKT

vägen har varit utpekad i många hundra år nu,
den vi numera lärt oss trampa utan eftertanke.

dimmigt och trevande, ja, kan vi medge,
men med aldrig sinande tilltro och takt.

framåt marsch ! framåt marsch
genom moderniteten
och mot total existentiell förvirring !

ugglan blundar i ett sällsamt sett ögonblick
och doppar sin vinge djupt ner, så djupt hon kan,
i de försanthållna osanningarnas pöl,
som ju är djup, djupare än även Bajkalsjön.

efter att hon nått ända ner med båda vingar
flyger hon iväg, starkt besvärad av sina tankars gång.

hon flyter över triplikaten som svajar bortglömda
nere på människans backe:

tre om tre om tre banér –
Guden, kriget, konsten.

I n a n n a

g r å t e r

o l j e t å r a r !

DE FÖRLORADE VÄRDENA

jord, blod, kärlek.

vilja, motgång, skönhet.

triumf, hämnd, ångest.

u p p o f f r i n g

ensamhet, eftertänksamhet, kamp.

seger, heder, seghet.

hjärta, stolthet, Gud.

moralisk integritet.

ö d m j u k h e t

autenticitetens
intrinsikala
meningsfullhet…

Bellonas pupill som stirrar, smälter ut !

ut genom människans öga !

men denna pupill verkar ha slocknat
i dessa gråa, moderna tider :

mannens ständiga jakt
på sin egen heroiska självtillblivelse falnar.

vad hände med vardagens mystik,
den stora stjärnhimmelen och luften omkring oss?

vad hände med romantikens näverlurar
som bäddade de unga paren om natten?

för det är människans lott i det hela.

vår vilja till skönhet och storhet.

varför annars mår vi så dåligt nu,
när vi inte längre har den?

och vad hände vanligt folks vett och heder,
kvinnans starka hjärta?

saker var vackra förut
men det är de ej längre.

e l d d o p

s t å l b a d

inget sådant mer.

håriga, svarta tungor som slickar
och delar och riktar sig
och spottar sitt gift åt varje håll
slingrar in sig i varje hem och huvud.

en ombesjungen bejublad förlossning
från kött och märg,
en himmelsk ryckning

till slut !

... kan vi blott på knä be om.

DE SVARTMAGISKA KVINNORNAS FLYKT

svartmagiska kvinnor sågs flyga under de mörka timmarna
precis innan påskdagsgryningen,
på kvastar och stavar över de daggiga grantopparna
kraxandes ett berusat skratt.

levrade ödleblodtärningar, näbb och tand och klo,
magiska sidor ur en häxas trollbok, sten, klubba, mortel
och flera barnhudars talg kunde senare återfinnas
av spårsökande häxjägares hundar
då man efter byfolkets oroade vittnesmål och rapporter
bestämt sig för att genomsöka skogarna närmst omkring.

det var sagt att man ville lugna det oroliga folket om dess farhågor.
om inbillning och skvaller vad gäller vampyrism, varulvskhet,
djävulsk trollkonst och ondskap i största allmänhet.
men sanningen är att man hade riktiga skäl till oro,
och det var någorlunda ansett bekräftat
att en alldeles illvillig ondska levde och sov ide
någonstans i skogarna runtomkring.

morgonstjärna, blodkastanj och torkad viol,
spikklubba, paddhår och skogsrås vårta
kunde senare även spåras av häxhundarna.

en ökänd förbannelsehäxbrygds ingredienser!

DET SÖNDERFALLANDE KUNGARIKET

jag ser vargen i brynet
och vår värld går under snart.

men inte i eld, svavel, blod och storm,
utan lindad mjukt i tystnad!

ungefär som en skrumpnande växt.

så kommer det se ut.

saker och ting som inte ännu borde dö
slocknar och dör ut som bordsljus
på ett väldigt odramatiskt sätt.

nu stinker vårens grönska surt
som nåt alldeles för länge kvarglömt
och den söta lönnen gråter stora tårar
med monstrets säd tjockt där nere
i det som förut varit orört.
en distinkt doft av lavendel och ruttna vaktelägg
smeker hennes näsvingar som inandas
med vidaste gavlar ångestens likblomma
som slagit upp i tusentals diken runtom.

dimman skingrar över alla skogens tjärn.
något enormt gäspar och jämrar sig.

mjölken har lapats under nattens tysta timmar
av något oinbjudet och ovälkommet.

bjäran har druckit mjölken och pissat i flaskan
och trampar blåklockorna
tillbaka till helvetet på vägen ut!

kattorna har irrat sig bortkomna i törnbuskar
och ögon är stuckna och trädda på strån
som smultron i april.

det rinner in saltvatten
i våra sjöar och åar utifrån.

gäddorna sätter tänderna i visset vass
och barnskelett.

på hällen ruttnar bortglömd fångst.

itubrutna spön sköljer i brynets skum.

enorma hop av dödsrutten, landgådd fisk.

en stank av vitt kött
och ett evigt havs våthet.

en anfallande, frätande storm av sälta.

ikväll har natten ingen skrud
och världen ligger naken som ett foster.

trädtopparna har gjort djärva utfall mot himlavalvet
och skrapat dess hinnor till blodvite.

en vedervärdig mun, ett gap av helvete öppnar sig.

en tunga som slickar himlar i plural.

DEN SISTA FÖRINTELSENS STARTSKOTT

gruvråets vaginala flytning
lyser oerhört starkt !

en kraftfull kvinnlig blodmåne,
ett ilande öga uppspänt
mot mörkret där nere.

en erotisk självhalshuggning blev startskottet
till den sista i raden av många förintelser:

den vackra kvinnan klöv livets hals
på den helgade vigselns natt
och med livets sköra blod
tvättade hon läpparna rena från dess säd.

den vackra kvinnan upptändes av vrede
och företog sig myteri mot den existentiella traditionen:

en ung valkyria i tapper och bronshård tillblivelse
höll högt livets avhuggna huvud
och drack blodet som strålade där ur.

DET STORA UPPRORET MOT SKÖNHETEN

r a k b l a d s v i n d a r

översvämningar av havets salta lödder.

det ödelägger oss och bäddar oss
för den sista natten.

delar av bortglömda foster, dess rester,
på d e t s t o r a h å l e t s köttväggar.

öknens slöja gömmer dödens grop i sandhavet.

svartmålade minareter,
förstörda kupoler,
koraner trasade,
skägg satta på eld.

blodregn och änglafjädrar,
guld från glorior smälta;
det heliga giftets gasdöd
och djävulens kokande olja
som strilar ner
från himmelen!

allt ogräs och alla tistlar och nässlor sammanstrålar i hemlig konspiration för att planera och koordinera sitt uppror mot skönhetens despotiska tyranni.

ett plågat barn är låst i bojor
som är svetsade till skorpan av en värld
ännu ej mogen att kräla ur sin moders inre.

DE VANMÄKTIGT VÅLDTAGNA KVINNORNA

åsnornas grimmor ligger slängda på marken
och hagarna står tomma och gapande.

nere i bygden och på torgen och på värdshusen
är allting dött och tyst.

till och med vinden och solen står stilla.

och i halmsängarna, i barackerna och i alkoverna
får unga flickor pådyvlat sällskap,
men det kommer ingen undsättning!

alla män har försvunnit av någon mystisk anledning… så åsnorna passar på att våldta snabbt våra kvinnor.

åsnorna bestiger kvinnorna
och männen gör ingenting åt det hela.

de kan inget göra.

de är alla långt, långt bort.

men skammen bryter dem ändå fullständigt itu
och kvar blir bara bedrövliga och patetiska kvarlevor:
spillror av de män de kunde ha blivit.

det blir uppenbart

att det sociala kontraktet har rivits itu

på ett alldeles nihilistiskt vis.

kvinnorna överlever men finner sin tröst och sin påstådda och betrodda återhämtning i plågsamma och mörka psykologiska återvändsgränder.

de påbörjar ett outtröttligt existentiellt krälande
genom tunnlar av skadeskjuten empati och förkrossad självkänsla, allt för att komma till något sorts avslut.

de kommer snart nog att börja snava och snubbla
över alla svåra frågor som finns överallt längs den långa kolväg som de naivt trodde och tänkte skulle leda dem ut.

d e g å r v i l s e .

kvinnorna börjar springa den självdestruktiva halvgudens ärenden: de börjar tacka och rentav gå i skydd och försvar för sina våldsförare i ett gränssprängande förlopp av sarkastisk dårskap.

en psykologisk förblindelse lika tragisk som oundviklig, i en kultur som dyrkar offerskapet.

det hela är ett rent fördärv och en enorm sorg.

en pyramidal förlust som borrar sig in i världens navel.

b l o d e t f o r s a r d ä r u r

DEN FÖRLORADE GULDÅLDERN

alla skymfliga nidskrivare
steklas som råttor
och lämnas framme att koka
i djävulens strilande solöga.

förflutenhetens vilda blod
bränner, spränger deras ådror
till damm och stoft och lera.

(att tala sanning verkar vara att föredra).

en nyans av skräpighet skimrar
över kulturens dalklyfta
som en chimär eller ett osaligt spöke
som suktar efter hämnd och blod,
efter upprättelse och erkännande...
den stora tyfonen sköljer över kanten
till gudarnas boning och sopar bort
allt som finns där.

eldstormar eroderar summan av alla berg
och en vindpust av sylvassa knivar
karvar djävulens ögon därur.

d e t   g å r   d å l i g t

livsstyrkans strålljus
går igenom som ett bronsspjut
livets gnistrande dodekagon
och klyver alla färger till spillror
som dunstar sedan
genom livets pilgiftsgröna prisma…

och det lägger sig som ett nukleärt stoft över alla vaggor, alla kapell, alla åldringshem och alla griftegårdar som vi känner till och som vi någonsin kommer att känna till.

g n i s t r a n d e

l ä n g t a n !

oceaner av n o s t a l g i

en förlorad g u l d å l d e r

(har den någonsin funnits?)

(någonting hände för uppskattningsvis 12 800 år sedan som sopade bort alla mänskliga antediluvianska högkulturer och omstartade civilisationen som sådan).

DEN FALSKA KOSMISKA FJÄRRSYNEN

galaxerna skälver i sina astronomiska banor
och förlorar sig själva i kosmiska svindelstup
och in i maskhålvirvlar.

en himlakropp har ställt sig efter en annan himlakropp som även den ställt sig i en profetiskt rät linje med den som kom innan (och så vidare)…

m e n i n g e n t i n g h ä n d e r

en förkrossande besvikelse för en människa
som icke kan göra mycket annat än att hoppas
på det vidskepligas makt
och på det transcendentalt mirakulösa.

för vad ska de annars ta sig till?

Djävulen säger förvisso till alla barn:

ingen pånyttfödelse. ingen rättvisa.
ingen upprättelse.
bara synd och hämnd, frosseri och lusta.

ingen fantastisk och numinös uppenbarelse
vid alla dagars slut.

bara ett evigt kosmiskt slumpmässigt slöseri!

en hel tom och evig rymd i opposition
mot vår lilla ensliga sol!

Djävulen är förvisso utsänd av Gud själv
för att testa individens makt och trogenhet.

ni vet, Jobs bok och allt det där.

DEN MÖRKA & CYNISKA STORMEN

varulvsvidskepelser och folkvampyrsagor.

sägner och myter om vanvettiga mördare.

ålderdomliga, våldsamma visdomsfabler
och bloddrypande tyrannhistorier
hittar hem i de flesta folkliga skikt.

varselmyter om fiskmän, om grodmän,
om ugglemän och om getmän,
om män som lurar i vassen, lurar i dungen,
lurar i skogen, lurar nästan överallt ...

rysliga historier om barnarov.

om draugiska avgudakonster

om skolopendermonster
och argsinta tomtar

om ondsinta
sluga rår
med djupa hål
i ryggen...

vidriga, människohungrande gestalter
som skrämmer och förfärar.

om skygga troll i bergen, korta vättar i stubbhus,
osaliga älgandar som hemsöker olycksdrabbade vägar
och trädens luftiga, spöklika ansamling
av eteriska, kosmiskt uråldriga energier…

gammal hederlig dödsskräck
bäddar barnen mjukt för natten.
apokalypsens självuppfyllande profetia
slår ut i full blom.

gatumänniska, träl, slav, arbetare,
borgare, adel, rik, kunglig.

d e t   s p e l a r   i n g e n   r o l l

i n t e   l ä n g r e

kopparbojorna är bundna till en täthet
som är ett mörker och bojorna blänker i ett sken från en sol
som kanske aldrig ens fanns till att börja med.

råttor, kackerlackor, steklar, myror, spindlar
och Hin Håles alla slamkrypande iglar gör sig alla redo
att i förbund störta den mänskliga familjen.

tungomål rycks ur språkets skrivna historia —
med uppsåt bortglömda, raderade!

språkets död förkunnas
från den frivilliga stumhetens pulpeter.
det nordiska arvet kladdas ner
som en obetydlig fotnot i någon dagbok
någonstans…

en dagbok som förhalats, undangömts, förträngts,
bytt ägare tusen gånger
och bränts på många olika bål
under de långa år
som det mäktiga kaoset regerade:

det mäktiga kaos som föranledde
alla dagars allra slut:
domedagens föresats.

DET FÖRGIFTADE VATTNET I VALLGRAVEN

m ä n n i s k a !

du är massan i ödets gjutform
och en varm stråle urin över den gravsten
varvid ingen lämnat blomster.

du är hormonella inre stormar
och köttets eviga darrande.

du är fast i timglasets midja, en orkan i stiltje.

du är en ensam herde med döda flockdjurs fäll
som enda skydd mot vinterns bett.
du är förgiftat vatten i vallgravar
runt tystnadens fästning !

du är den djupa sömnen
som föll över de sista kejsarna !

du är runskriften huggen i en sten
som smälter för evigt…

en bortglömd hällristning,
en artefakt eller en hieroglyf
utan sammanhang eller
världslig bundenhet…

du är   s a n n i n g s s e r u m
i en värld byggd på lögn !

du är allt som funnits och allt som någonsin har glömts bort:
en spjutspets av flinta under en inlandsis.

en eld, en tundra, ett snötäcke eller en lavin
som arbetar sig uppåt mot bergets topp
är du.

du är ett sår som inte blöder !

du sätter ved i din kamin
och fattar sedan själv blågröna flammor !

men de slocknar illa kvickt…

DET BRINNANDE DROGRUSET

någonting bubblar i det förgångna

(någonting som jag vill tillskriva
absoluta och intrinsikala värden).

ur askan från valborgsbålet
återuppstår den skandiska själen i mig
genom tid och rum och drogrus.

över eldig himmel förlöst
svävandes i cirklar
över skogsbrandskalhygget.

mina ögon är spegelglas
som brinner av Frejas osynliga reflexion,
och med droger och muskler
och med ett vasst svärd av ord
tar jag det som är mitt !

tugga !

öppna, stäng, tugga, tugga, svälj.

detta är min lott !

jag ska krossa oblaten med tänder av stål
och jag ska fräta den med svavelspott.

j a
detta är min lott, och jag har valt den
i samstämma, hoppas och tror jag, med Gud.

min mun sväljer svampen
som omskapas till något alldeles annat
i magsyrehavet där nere…

det som redan stormar så vilt, rött.

DEN STORA RÖDSVARTA KRÅKAN

på dubbla vingpar
insmorda i tjära och svavel

svävar den stora kråkan
över strömmar och stormar.

ur jordens hårda stenkross
har tystnaden och dumheten
som damm och stoft återigen uppstigit i himmelen
— och blockerar nu vår sol.

återigen har vår egen tystnad och vår egen dumhet
skapat ännu en kulturers atomvinter.

…och allt medan den stora rödsvarta
kråkan bara skrattar sitt kraxande skratt.

över hav vars eget salt uttorkat dem
glider den stora rödsvarta kråkan
m a j e s t ä t i s k t
och h ä p n a d s v ä c k a n d e

DET STORA KRIGET ÖVER HAVET

den stora rödsvarta kråkan solar längs en klipphäll.
hon vilar ögonen på det som händer i himmelen.

över haven utkämpas nämligen
storslagna krigsdrabbningar mellan allt möjligt.

eldsot och aska.
elak vind, solstorm het.
stjärnhimlens frätande kometspyor.
moln av brinnande trollsländesvärmar,
basilisker och stora elaka flugvarelser.

djävulska flygfän med giftiga klor och näbbar.

tropiska regnstormar som slungar iväg
sina elektriska tyfoner.

gargoyler spyspottar klot av eld omkring sig —
militära flygplan svarar med
sina toppmoderna kulsprutor !

mystiska dimmor rör sig omkring i atmosfären
och antänder stjärnhimmelska
kaosfyrverkeriskådespel.

enorma sammandrabbningar spelar ut sig
över den konstiga tomheten där uppe...

det är förvisso något alldeles nyttigt att betrakta
för den skräckslagna människan nere på backen !

DEN KRIGSHUNGRIGA BÅLGETINGSVÄRMEN

en oerhört stor svärm bålgeting
förkunnar sina krigskapaciteter
och sina högsta militära mål :

allt kött är redo att borras !

inget och ingen ska lämnas ostucket !

och å fiendens egen skull säger de :
göm snabbt era barn!

vi tar inga fångar…

och det kan låta som att långa formationer
pansarbestyckade andravärldskrigssoldater
i mekaniskt mullrande marsch
rör sig över den avlånga och rökiga
himmelsscenen, men det är bara attackljuden
som den mäktiga krigargetingen genererar
när hon anfaller med sitt blodiga hat!

och det varken med pardon eller med
en gärna uppenbar viktimologisk preferens:

allt och alla anses stridsbyten
när hon slår sina vingar
mot den runda kroppen
i sin darrande extatiska krigsdans!

DE HIMMELSKA LUFTVÄRNSKANONERNAS DUNDRANDE

arga och förbittrade moln som besitter magiska krafter.
stångande blixtklot som färdas i tidens hastighet,
apokalyptiska hovar som dundrar
och himmelska pansarkolonner
med dess dödsdansande larvfötter av järn :

allt och alla dör mot varandra.

allt medan något långväga
skrattar ringaktigt där borta, långt bort.

de europeiska nattdjävlarna.

Inannas alla kloka ugglor.

de mesoamerikanska fladdermusdemonerna.

eviga knottsvärmar.

balinesiska drakmonster

och enorma malariamyggor med vampyrtänder.

tibetansk dödsgamgudom !

tiomilsvida svärmar
av tsetseflugor i kungakronor.

återuppståndna vandrarduvor i miljarder.

sexbenta, sexögda skökor
säljer sina tjänster långt ner nära marken.

dödens rödsvarta humlor surrar ilsket omkring dem.

hundratals motbjudande människovarelser
med jaktögon, klor och vingar från en hök
hopar sig över bergskammen.

en enorm våg av kött och näbb och fjäder och könsorgan
i ett klumpigt tumlande anfall nästan rullandes vämjeligt
över horisontkanten

fanatiska vågor av terrortvestjärtar dör martyrdöden
mot den övermäktiga och stridshärdade fienden.

svärmande hop !

flygande trollesländesvärmdödsmoln !

alla bevingade hästar i exil från moder jord
och alla pestbärande syrsor och gräshoppor :

alla begår eller försöker begå folkmord på varandra,
och alla parter tvingar tyranni och förnedring på varandra…

en fantastiskt stor spyfluga med tusen ögon
attackerar allt omkring sig ! inte ens
senapsgasen biter på henne :
hon spyr alltjämt !

l u f t v ä r n s k a n o n e r n a   d u n d r a r

helt okända livsformer faller ner i död tystnad till jorden :
de begravs alltjämt av närmsta kloster i en sista uppvisning av Kristi nåd
innan de alla förtärs till inte bara till kol utan till diamant av den heliga
eld som till allas förvåning inte började attackera uppifrån utan nedifrån
— *Åklagarens* smältugnar bränner alla till damm och lera!

spruckna skärvor av mänsklig keramik...

DE HOPANDE SVÄRMARNAS MODER

en rent enorm protoplasmisk massa
vilar i en bortglömd och svårfunnen grotta
djupt under markytan

elektriska klot i självantändning
studsar mot övernaturlig eter
i dimmor av något särdeles besynnerligt

ett gytter av regnbågsskimrande klot som hela tiden rör på sig,
stöter in i varandra och ibland förstörs

stora, spottande gräshoppor
blir tillfångatagna i denna klatakysm och förbränns
vid första bästa kontakt
med kloten

hon, vars glans brutit världar i bitar
gömmer sig bland kloten!

de doldas avslöjare. slöjors antändare och alla maskers förstörare

detta enorma och eländiga fosforskensmonstrum :
två smaragdsolar eldar i hennes dödsdjupa sköte

flygande polyper mångmunnade !

huggtand och slem, kaskadspyattack:
färger som bryter genom tid och rum,
överrumplande, okontrollerbara

obscena falliska flygfän vingklippta
och vaginoforma dödshål
som rör sig reptilskt i sina slingrande banor
försöker undkomma slutsatsen
av sina egna vedervärdiga ursprung: självutplåning

en hopplös cynisk kamp om instinktuell överlevnad

upp för kullen vi kämpa ! marsch marsch marsch och gå !
mot agens ! mot integritet ! mot individualistisk defragmentering !

men att krypa iväg från sin tyranniska förälder
är att trotsa alla svärmars moder

att undgå sitt järnsmidda öde
är att trotsa alla missfosters moder –

hennes tentakler och extremiteter fångar in och slukar de flesta av oss.

monstruös fruktbarhet ! en idiotisk, sporadisk generering
av primitiva encelliga organismer i evighetens glödande skapelseugn

maskinellt, industriellt, spirituellt
schablonskapta former av liv

hängandes under vingarna är vi
och diar
hennes svarta bröstmjölk
med den slutgiltiga insikten
att vi har det bättre här under, än själva, där ute

saturnuskatterna lapar den sista likvätskan

från där vi en gång låg, poänglöst i döden så som i livet,
och ruttnade unket och fördjävligt
sfinxens bortglömda yngel formlösgjorda
av en evighet i historiskt vakuum

tjänarraser av myrlejon
smeker hennes enda förhårdade fot
och slår sina tungor runtom det döda köttet

hon är något
som ej borde finnas

hon fångar och slukar till sist
de flesta av oss

vi borde inte finnas

vi gör det ändå

hon är
en reflekterande rostyta riktad
mot människans blödande grishjärta

hon är den hemskhet,
väsendet som svävar fixerat en ytterst specifik ansats
över avgrundens lägsta kolsvarthet –

en kunskapsförgörande kolsvarthet !

en kunskapsförgörande kolsvarthet,
en nihilism, ett totalmörker,
en förtvivlan så djup
att astronomins och fysikens principer
misslyckas i att förklara den

DET URGAMLA & TRÄSKIGA NÄSET

nedifrån rötterna kom det…

från det rotkluster varur det stora trädet växer,
det som från vars grenar
diamantskallerormarna slungar sig över
det träskiga näset med sin reptilska akrobatik.

en naturs paradoxala makt :
skönhet, våld, rovaktighet, elegans—
en best med många ansikten.

på ett vackert och stolt vis lever de ut
sitt kallblodiga mordöde,
och för sin evolutionära kreativitet,
och bemästrandet av jaktkonstens
evigt omformliga parallaxer,
förtjänar de all sin skräckingivande gunst…

till och med de långsamma stackare
som blir till dess byten
dyrkar fromt sina dräpare...

en glupsk haj rör sig i virvlar
där ute i mardrömshavet :
människan på stranden och hajen i det blå
respekterar förvisso båda varandra
för den andres makt och grymhet.

skräck och ångest är blott ett par
av de många vägar över det stora vattnet
som likt ett gammalt och gömt men kraftigt näs
kopplar människan till Gud : och båda sidor
andas tungt av känslan av att nästan hela tiden
(åter)förenas men ändå aldrig riktigt få göra det!

ja… så som två landmassor som en gång suttit ihop
men sedermera brutits itu av en kosmisk jättes enorma händer
och som nu gråter och fäktar för sin renässans :
av ungdoms guld och glans !

DE VILSELEDANDE STJÄRNTECKNINGARNA

svindelns och den rubbade balansens rytmer
stampar i vedervärdig åksjuketakt
detta atonala antimirakel framåt marsch
till det ultimata, sista —
uppkastningscrescendot.

inkräktande melodier
underbyggda av en besvärlig,
illamåendekittlande musikalisk arkitektur.

missväxtens och kollapsens tusenfotingar
slingrar sig kring musungen världen
och kramar saften ur den,
som ur en solgul citron övermogen.

en stank av härsket blod
och våt päls som surnar
lägger sig
över allt.

en symfoni som kokar fränt i maggropen
och kittlar det stenhårda kräkmolnet.

över fjordens kant stirrar skärrade barn
förlamade av skräck och uppgivenhet,
uppslukade av de kaotiska malströmmar av liv och kärlek
som stormar som i en majestätisk kittel
under deras skakande och likbleka fötter.

musiken dånar. stjärnhimmelens fjärrljus
bländar barnen som stirrar med radikal uppsyn
rakt in i det stora vita stormögat.

gamla myters fyrtorn bländar den skeppsbrutne
med ett rött och heligt sken !

stjärnteckningarna har misslyckats i deras mission
att som fyr och som kompass leda den ensamme seglaren
genom havets blöta urmörker.

saltkokade själar hänger på krok
ute på skärgårdsklipporna
och ångestens genetik falsifieras
och omstruktureras i sanningens
mest rena och omvandlande empiri.

skeppsbrottens estetiska skönhet
och dess dragningskraft
berusar och bryter och snärjer
i sitt fantasmagoriska sagospel
oss som står på stranden och kollar på !

DE SJÄLVMÖRDADE SKÖLDMÖERNA

de från troner med tvång abdikerade sköldmöer
(som egentligen förtjänade sina troner och all sin heder därtill)
som först av alla fick bevittna vad som tumlade fram
över modernitetens kant tog sina egna liv
(stridsdolk mot strupe),
och det ligger i min sak
att de bör heligförklaras och vördas
för just denna bedrift !

i uppror !

mot det moderna.

ett utspel av vidrig men helig terrorism
mot det som med viss rätt
kan ses som dels själens
men också som traditionens ockupationsmakt
i denna nya bråda tid.

DET PESTBÄRANDE DOMSKEPPET

ett skepp färdas med sorgens flagg i aktern,
och en mörk och våldsam heraldik på de rivna seglen
bildar en dunst av religiös malör, av andlig kalamitet,
av en ockult och ogenomträngbar märklighet.

tusen förvånade ögons reflexion
är en tät dimma kring dess uppenbarelse.

skeppet ser ut att vara gammalt som många århundranden,
som om det har drivit ensamt omkring där ute på det blå för evigt,
med varken hemmahamn eller destination.

det var länge ett enda stort mysterium,
men det folk som samlats på stranden för att studera spektaklet
kunde emellertid konstatera några grundläggande fakta om saken :

inga roddare kunde ses. heller inga lastare.
nej, inga egentliga tecken alls på mänsklig närvaro.
inte heller några gjusar eller måsar
som tiggde och skrek och svärmade kring båten
i hopp om enkel och bortskämd överlevnad.

och kanske viktigast av allt :

ingen människa, varken från fastlandet eller längre ut från öarna,
gjorde anspråk på vare sig skeppet som sådant,
eller på den av ursprung och innehåll okända men volymrika last,
varmed däck föreföll belamrad.

ja, det var till synes övergivet även om ingen riktigt var säker på detta
(olika typer av rykten florerade snabbt på byn)
och ända uppe hos höglänningarna
och bland det utspridda skärgårdsfolket
finns idag skrock och skröna på saken.

nu, lite senare, så vet vi att det var ett skepp lastat med en enorm sjukdom som sågs komma i gryningen den där dagen, även om knappt en enda människa förstod detta vid tiden det inträffade… och det hade färdats med sin last på det blåa täcket i evigheter, ända från landet där borta på andra sidan det stora vattnet, och vad än exakt det var som gömde sig mörkt i dess lastutrymmen...

(vi kan förkunna dess toxikologiska och virologiska egenskaper
i siffror och vetenskapliga mätningar, men har mycket svårt
att begripa oss på dess mer efemära essenser och betydelser)

...så vet vi

med förkrossande empirisk klarsyn

att det snart nog kom att hugga
sina missödets och katastrofens tänder
i alla små nyfödda bäbisliv
i alla krubbor, i alla byar
och i alla städer runtom.

DE ENORMA SVÄLTDÖDSKATEDRALERNA

optimismens kalk har tippat över.

den

" ä d l a "

kulturens timglas
är sprucket.

stackars magra ben blir stommar
som bygger katedraler
vars spiror skrapar helvetets hinnor
långt där över.

kerubens pilar återstudsar mot ögonlock av järn.

katedralerna byggs på höjden
och på höjden och på höjden.

det finns ingen hejd, ingen ödmjukhet.

j a g   o r o a r .

den ” ä d l a ” kejsaren lär ha beställt dessa svältdödskatedraler,
som var alla byggda på skelett från den förra stora svältdöden,
som ett sista monumentalt livsavtryck i sin kejsarätts kraftiga
men ack, sinande historia.

DE NAKNA SKOGSRÅERNA

ett isbad förvandlade alla skogsrår
till flammande men sörjande krigarinnor
med ena foten i morgondagens strålande bäck
men den andra fastknipsad i en helvetets björnsax.

(v a d   s ö r j e r   d e m ?)

en skock nakna skogsrår med stora hål i ryggen
sågs dansa omkring ett kolsvart ebenholtstempel
ute i skogen.

de flaxade baklänges och framlänges
runt en svensk sensommars vissnande.

(v a d   h a r   d e   t a g i t ?)

en skock nakna skogsrår blödde tårar av smält guld
och de grät otröstligt när de riktade sina dolkar mot deras stora magar.

abortens gudinnor klinkade sin märkliga klaviatur
och de fingrade sina harpors besvärliga melodi.

dessa skräckslagna skogsrår gråter hårt
när Djävulens häxöga vidgar sin brutala pupill.

(e n r e l i g i ö s s t r å l k a s t a r e
u t a n s k ä l i g t m o t s t y c k e)

DEN FÖRKROSSANDE TUNGHETEN

jag tror på hat vid första ögonkastet.

kärlek tar mer tid än så.

jag är ett knogjärn av misstro
och min kropp är stark men utsvulten.

på ett stort rött fält bryts jag ner på den fjälliga
marken av de nattliga marorna som hugger och
sliter med sömnlöshetens sågtänder.

en obskyr repkonst binder mig i existentiell taggtråd

taggar av järn kring ett magert kött, dock magiskt.

min vederkvickelse till världen
är koldammssvart !

mina sår gråter olja.

hjärtat är en enorm kvarn som bara mal
och mal och mal tills min personlighet
blivit till fint och poröst mjöl.

länge spände jag min båge och släppte,
och sedan målade jag tjurens öga
runt var än pilen råkat träffa.

m e n   i n t e   l ä n g r e .

jag spänner min båge nu, och avfyrar min pil
och min måltavla är världens nykterhet !

och när jag träffar min måltavla krossas den och spillror regnar från dess ursprungsplats i paradiset ner i en abyssisk och strålande klyfta vars antiljus vid första kontakt förångas och stiger upp i änglaetern.

änglarna bränner sig på den varma ångan från jorden
och de stångar sig till döds med denna brutala verklighet :

de regnar ner i hundratusental och drunknar i våra sjöar och faller till sin flammiga död ute i våra skogar och ödemarker. den djupa svenska skogen och alla tusen vattendrag och fjällen och vidderna runt omkring dem : en evig och fridfull sista vila för dessa himmelens änglar !

jag beskådar allt. jag ser allt. mitt öga rubbar berg,
min tunga slickar döda kroppars svett.

verklighetens fraktal pressas sönder i mitt hjärta
som grodyngel i små psykopatbarnhänder.

och jag känner allt på en gång :

en människas förtvivlan kollapsar
den vackraste himmelen till en malström
av inverterade regnbågsfärger

en frenetisk   h ä x d a n s längs det mänskliga missödets bana…

en resa in i det   o k ä n t   o k ä n d a .

DE MEST LIVSFARLIGA FRÅGORNA

en livsfarlig fråga fräter i halsgropen
och vi bönar och ber och gråter
om dumheten och den hedonistiska tillvaron
som en väl barmhärtigare lott.

vi har fått panik över det totala ansvaret över oss själva
och vi vill börja om (men livet är en snårskog utan återvändo).

märglade som pestpojkar eller koleraflickor
under en sol imorgon utbrunnen
söker vi oss själva, men finner sällan mer än spillror.

en blöt och bortglömd hund ruskar och skakar av sig
förtvivlans pulver och modernitetens damm
från glasvingar av våld och tårar.

trevandes osäkert
skuggandes efter oss själva
vandrar vi
en dödsmarsch
som hunden efter hussen
som slår den.

…och allt lämnar distinkta avtryck av människa
i den köldbrutna och tjocka lera vi kallar lycka.

DE ELDSTINNA PELARNA

eldhavet brinner snabbt och fort
och vi måste förbereda oss för fallet :
vi måste dyka snart nog
om vi ska få känna
denna oljas envishet mot våra kroppar
åtminstone en gång innan vi dör !

pelare av lava och svavel
stiger röda och svarta som kolonner
och ur en drömsk ocean bolmar röken
av en kärleksoljas sista bränning.

en flammig algskog som vilar på sitt vatten
nästan som en algers stad i brandlarm,
en aztekstad flytandes på sin heliga sjö därute,
som en fackla brinnandes i natten, enorm.

DEN GODA FÖRLORAREN

ockulta krafter vimlar i rörelse
över den f ö r s t f ö d d e
som kröner sig ensam i antipati
och kravlar sig ännu nedåt (av rent fri vilja)
i det mest bottenlöst leriga,
kladdiga och kompakta av alla mörker.

det är sant att allting som andas
har en gevärspipa mot nacken och tvingas genomgå
en försoningsprocess och en ofrivillig självupprättelse
(utan pardon och utan barmhärtighet) :

först genom att leva
och sedan genom att dö.

m ä n n i s k a n
är en mycket bra förlorare.

hon förlorar ofta.

och är det inte så att livets och allting mänskligts vinjett
är ett enda stort ingenting, en tomhet,
ett tomrum och en avsaknad, en brist?

och att det inte finns något där att hämta, till sist?

och när dansen är slut och granen ska ut,
att det finns tomhet bara, till slut?

(nej, det är inte sant. jag vägrar tro att det ter sig på det viset.)

DEN KORRUPTA MODERNITETENS FULHET

ibland tänker jag att modernitetens tillblivelse inte är något annat än en blemma och en fulhet och en klase pormask på den gemensamma hud som tänjts ut över mänsklighetens urgamla skelettram, ungefär så som djurhudar tänjts över trolltrummor och som korvskinn dragits över dött, malet kött.

destruktiva och cyniska misstankar
riktar jag nu mot moderniteten :

dess hedonistiska utsvävningar,
en djävuls villfarelser…

dess kulturskymmande efterdyningar...

dess allmänna mediokritet och skräpighet !

dess fulhet !

nu smakar läpparna salt och mungiporna har spruckit svidande.
drömmar om hämnd och rysligt våld vaknar ur stora marmorkistor
som är tunga och dunkla.

DET SJÄLSLIGA URSPRUNGETS URLADDNING

splittret från födelsens explosion
färdas i omloppsbanor kring oss
i veckningar av psykisk materia.

denna psykiska materia har funnits för evigt,
ända sedan den kraftfulla sprängladdning
som det mänskliga tillståndet
på den allra första dagen
krälade ur,
exploderade ur.

människan är inte något medelmåttigt djur,
men hon är ett djur berusat på sitt egna
misslyckandes ångor.

människan är besynnerlig på det sätt
att hon går långväga för att förstöra för sig själv.

vi människor är bergsklättrare,
snögetter inlemmade i klippans snäva spricka.

människan verkar inte kunna hjälpa
att förpesta allt hon lägger sina
fingrar på –
men för att i samma ögonblick välsigna det.

hon är ett rövarband på silkesvägen
mellan sitt ursprung och sin undergång.

att existera i existentiella parenteser
gör människan.

ett insjuknat djur som aldrig kommer nå fram till porten,
till den stora förlossningen, uppryckandet från jorden och från
skammen, den totala andliga väckelseenergiurladdningen ! eller ?

dessa Guds ärade sanningar !
(sanningar Gud kanske aldrig ens
menade oss att nå,vilket är en idé
som vi är alldeles för rädda för att ta på allvar).

människans fördömelse är att hon måste acceptera sig själv
även fast hon upplever sig själv helt oacceptabel.

annars kommer hon ej ha kraft nog
att fortsatt armbåga sig vidare
genom denna paradoxala
och andligt ambivalenta krigstillvaro, livet.

människans häpnad över tillvaron
är filosofins källa.

ångest, tvivel, skräck,
ren och skär uppenbarelse, teologins rot.

och nyfikenheten ?
ja, vår fördömelses ymnighetshorn,
vår storhets gyllene cornucopia.

DET BLÖDANDE & GRÅTANDE AKACIATRÄDET

akaciaträdets gifter och välsignelser
rinner som sav och kåda
och droppar från darrande löv
ner på en alldeles stekhet backe därunder.

jordens skorpa skälver blygt
av små intensiva epilepsier av grus
som uppstår när detta droppande
och frätande religiösa stryknin
träffar, bryter marken.

det är givet att västvärldsmänniskans huvudsakliga kontemporära företag, ur en existentiell, kulturhistorisk och filosofisk synvinkel, har blivit att premiera den materiella, vetenskapliga, rationella människans briljans, och att förneka Gud på alla sätt och på samma gång religionens samtliga innebörder...

och i förlängningen också allt det
n u m i n ö s a
och det så kallat
ö v e r n a t u r l i g a .

det är en synnerligen utbredd syndapest !
detta förnekande av andligheten
som en genuint transcendental mänsklig verklighet vi,
trots all denna religiösa revisionism,
ändå måste förhålla oss till !

…men innan trädet hade börjat droppa
sin tjocka bärnstensfärgade avrinning
togs allt detta för givet :

människans självmedvetna roll
som en saknad och skadad länk
mellan det djuriska dumma
och det gudomliga visa
ifrågasättes sällan förut,
om överhuvudtaget.

och varje droppe sav som faller till marken
blir ett steg längre från Gud.

DEN NAIVA MÄNNISKANS BRINNANDE DÖD

trädet har givit ifrån sig en varm eterisk olja
som eldsnärjer dess stammar och kvistar
och förbereder det för antändning…

mot Guds häftiga reflexion

som dryper
av svavel
och tjära !

att slå barnet och kalla det för kärlek. hård kärlek.

att äta råttorna råa och kalla
och med skinnet kvar,
men att spotta ut svansarna och tänderna
för att de är äckliga.

att strypa människan till döden
och slå henne blodig och blå,
men ändå sminka hennes lik i kistan
så för att inte skrämma barnen.

att ödelägga sin fiendes land
och kalla det sedan fredligt.

så är vi.

det är vi.

det är så vi beter oss.

DEN RASANDE TEKNOLOGISKA UTVECKLINGEN

människan har ännu inte bevisat för sig själv
att hennes oerhörda teknologiska och vetenskapliga framfart
och tillväxttakt är (eller någonsin har varit)
fjättrad till någon form av balanserande och reglerande
jämviktsprincip.

faktum är att det finns föga som påpekar eller talar för
att människan på det stora hela mognar också andligt och moraliskt
i takt med hennes ostoppbara och otyglade
världsliga utveckling och förkovran.

människans etiska, andliga konstitution
var densamma

dagen före

och dagen efter

den första stridsgasattacken,
den första automatvapenmassakern,
den första kärnvapendetonationen,
den första napalmfällningen
och den första drönarattacken.

människans nyfikenhet och rovaktighet stryper potentiellt,
och förmodligen med moralisk legitimitet,
hennes egen kontinuitet och vidare blomning.

tigerns tand och klo har förlorat kampen om regnskogen,
och lejonet, med sin kungakrona, den om savannen.

den primitiva mannen och kvinnan har förlorat greppet
om sitt egna och uppslukas med sorglig takt
av moderna strömmar som dundrar och spränger.

den äldre människans vrål och klubba,
hans svärd och häst och hans båge
har utbytts sakta, sedan snabbare, snabbare,
mot allt kraftfullare,
allt våldsammare,
allt fegare vapen.

intimt mordvåld och horribla, hemska öden.
tårar som floder, tankar som blixtrar på tomma himlar.
unga, hoppfulla människor öga mot öga
med döden och kriget och Guden och smärtan.

en andlig konfrontation utan skäligt motstycke,
en enorm omedelbarhet och oblundbarhet
inför livets ultimata knivspetsaktighet.

denna intrinsikalt traumatiserande erfarenhet var
förr en krigets omedelbara verklighet –
ej så längre.

DET NYA KRIGETS VERKLIGHETER

vad är *k r i g e t* nu?

ett brutalt, högteknologiskt precisionsmaskineri.
ett integrerat system av världsomspännande digitala intelligensnätverk.
ett cyniskt och självmanipulerande passiv-aggressivt diplomatischackspel.

tvåtusentalskrigens sanna ande svävar mjukt
över medvetet och omedvetet undangömda
s o c i o p s y k o l o g i s k a
manipulationsprogram.

m i l i t ä r k a m p .
s o c i o k u l t u r e l l t k r i g .
a n d l i g s t r i d .
m o t s ä t t n i n g a r n a s t i d s å l d e r !

ett väv över människans samtliga samhällen. försvarssystem installerade och i alla tider vid hög beredskap mot fiender vi både ser och inte ser. och den anonymitet det skänker de som opererar det hela, ersätter steg för steg krigets en gång så våldsamt personliga karaktär, dess barbari och grymhet på backen, man mot man. förutom, ju förstås, för de civila... som obönhörligen fortfarande hamnar i kläm – och detta faktum är fortfarande den styggelse det oföränderligen genom alla tider har varit.

en primitiv människas kamp för överlevnad
mot en förgången tids monster har lett oss hit.

neutronbomber, antiradarflygmaskiner, avancerad biokemisk krigföring, artificiellt hyperintelligenta drönararmador, interkontinentala atomstridsspetsar, digitala socialmedieplattformer som bänder vår verklighet, tortyrmässiga förhörsmetoders diamant-slipat preciserade vetenskaper och misstänksamhetens och paranoians kultur som härskar över världens högsta ämbeten...

DEN "RATIONELLA MÄNNISKAN"

när det kommer till att rent etiskt förstå och förvalta det mänskliga tillståndets tyngande och evigt multiplicerande innebörder, och det ansvar som av ren automatik tillkommer denna insikt, så vet vi inte mycket alls – faktiskt knappt någonting.

v i f ö r s t å r d e t i n t e .

eller i rakare ordalag: människan är
mycket mer rationell än vad hon är vis,
klok och ansvarsfull.

människan lever ut sin frihet
på ett vansinnigt oansvarigt
och provokativt sätt.

och så länge hon fortsätter att leva sin lott på
just detta vis, så kommer den stora katastrofen
aldrig att sluta flåsa henne i nacken.

ja, det är sanning att djävulen livnär sig
på svaghet, och suger gärna märgen
ur splittringens knäckta benpipa.

en existentiell malör avhängig
människans fundamentala friheter.

spring och göm dig om du kan, lermänniska :

i alla grottor, gömslen,
skrymslen och tillhåll
väntar ändå något alldeles nytt
hemskt, insiktsfullt.

s j ä l v m o r d eller s j ä l a m o d ?
h j ä l t e m o d eller
din egen h j ä l t e s m o r d ?

DET STORA FULA DJÄVULSKAPET

ja, syndernas verklighet skapar hemska monster av kvinnor och män,
men alla kan förlåtas sägs det.

till vilken grad förtjänar de dock sin förlåtelse
när de av vilja valt att hänge sig åt dessa andliga och/eller världsliga brott?

Gud sägs ju ha nåd nog för alla, men det kan ju inte gärna förväntas av oss människor att kunna eller ens vilja försöka rädda hela världen
på en och samma gång, även om vi kanske på något etiskt, abstrakt och/eller arrogant plan skulle ha det som något ljummet ideal eller önskemål.

vi måste prioritera, känna efter,
avväga och förkasta.

så är livet nere på backen.

vi måste bestämma
vad ska vi försöka rädda,
och vad ska vi inte.

vi måste värdera, rangordna
och till sist, eliminera.

detta är det mänskliga tillståndet.

Gud förlåter människors synd och dumhet,
så varför ska då nödvändigtvis jag?

det är inte min sak att se förbi fulhet och djävulskhet,
jag är bara människa: i mitt hjärta fördömer jag det onda och hatar det när väl jag ser det. jag anser mig ha rätten att ta livet av en annan människa, om han eller hon gjort sig skyldig, exempelvis, till gruvliga, våldsamma hatbrott mot mig eller de människor jag vill kalla familj.

och jag tror jag har Gud på min sida här.

det är upp till Gud att ge mig sin dom.

och vad är förresten dumhetens
och syndernas straffsatser, egentligen?

hur borde de skrivas, och vara?

när, eller om, Gud på något plan förlåter även mord och våldtäkt, så måste vi människor bemöta det med resolut och bitter hårdhet, en ostoppbar handelskraft, fördömelse!

hjältemod ska premieras
och det destruktiva barbariska tuktas
med disciplin; potentiellt med våld.

en individs hårdhet blir en sorts ny måttsticka.
en Nietzscheansk folkandlig pånyttfödelse ! eller ?

vad jag vet
så är ibland slaget mäktigare än kriget,
plutonen viktigare än armén
och den menige ädlare än korpralen.

ofta är den snabba snabbare
än dom många långsamma
och individen starkare än stammen.

rädda sig själv den,
som rädda sig själv kan.

och i dom och i nöd
kan man faktiskt inte,
ja, ska man faktiskt inte,
bry sig om allt.

för det är kulturskymningens salta tår
som nu faller på jordens hinna!

…men av denna anledning allena
kan det heller inte gärna förväntas av oss
att akaciaträdet ska upphöra
sitt sega och hopplösa gråt.

det onda blodets blöta pärlor
droppar evigt,
förvisso långsamt.

de stinker som en sorts dödstjära.

DE KRAXANDE KRÅKORNAS BEGRAVNINGSSÅNG

en eld slår upp ur den stora busken akaciaträdet
och slukar den i ett giftreptilsgrönt sken !

häftigt röda flammor slår omkring den…

dess harts brinner mjukt och tålmodigt
som en våt och långsam tjära :
dagar kommer och dagar går,
veckor och månader, år.

timmarna eviga hänger som moln
över det ensliga trädet.

kråkor kraxar och sjunger
sin vackra men sorgliga vigilia.

nattens fyrverkeri slungar trädet
ner i det kalla skymningshavet.

trädet står sig ännu, kraftigt av liv.

oförtärd ännu av lågorna
men ändå slukad,
omringad hett av dem.

a k a c i a t r ä d e t
brinner oupphörligt
för att det hämtar
sin outsinliga eldnäring
inifrån och nerifrån !

människan är ett litet barn med tändstickor
som hon slår och nöter och skrapar
mot modernitetens och framtidens svavelplån
fruktansvärt omedveten
om att allt sakta färgas
och dränks av kådan…

den kåda som sipprar som sekret
ur stam och kronblad
ur det väldiga träd vi kallar världen !

för ståndarnas sperma är en magma
som förvisso brinner för evigt.

trädet lyser starkt och hett i natten
men ändå lever stammen !

och ännu är löven
så envist vackra och gröna !

hundra söta väspingar,
tusen elaka spindlar,
ståtliga små ekorrar
och rädda igelkottsfamiljer
som levt i trädets stam
och längs trädets rötter
och i nätbollar
som hängt i dess lövverk
flyr nu förtvivlat
sin förbannade och eldiga hemvist.

trädets sav är en olja
som envist brinner en het eld
som med visdomens vatten
som enda bot och gottgörelse
omöjligt kan släckas
av varken en människa
eller hela hennes familj!

DEN EVIGA GUDENS MOTSÄGELSEFULLA DÖD

Gud är död !

och vi har dödat honom.
(Nietzsche : vi åminns dina profetior).

Gud är död…
och post-moderniteten
blev det absolverande dråpslag
som avslutade det hela.

ja, Gud är död !
och vad är mer mänskligt
än att försöka göra sig av med kroppen?

att slugt försöka slippa undan
rätt och ordnings långa, gripande arm?

att undkomma och fly med stor list
efter ett sinnesrubbat, förvirrat mord !

ja – efter det perfekta mordet?

ja, vad är ännu mer mänskligt
än att försöka göra sig av med kroppen
i hopp om att inte ens bli misstänkt…
eller ja, i varje fall att inte bli upptäckt, anklagad, jagad – dömd !

människan är bara ärlig i gatlampans sken !
vilket är en enda stor synd.

där lyktor har krossats, där krossas snart
även kroppar och själar.

när mörker slukar ljus, slukas ofta annat med.

ett exempel – en dag spräcktes gatlampan runt hörnet där jag bor. nästa morgon tvingas jag kliva över en dödsstrypt glädjeflicka för att hinna till kyrkan. jag hade så bråttom att hinna till mässan så för att inte tvångsmässigt spendera mina sista slantar på något rus eller ett rep eller en kniv, att jag knappast ens hade tid att stanna å en mördad främlings värdighets vägnar!

det är så det ser ut nu.

jag är ledsen, men det var så det hände.

blod på allas händer, synd i allas ryggmärg.

människans mordiska slughet
i kombination med hennes lika mordiska naivitet
åt hennes oskuld i ett enda nafs.

Raskolnikovs ande släpptes amok i det mänskliga
kollektivmedvetandet, och jag var i centrum av det hela. för i centrum,
det är vi alla, hela tiden. det finns ingen väg runt detta fenomenologiska
konstaterande.

numera talar vi om att Gud aldrig ens fanns.

vi blir   o b e k v ä m a
när gamla blodfläckar gör sig påminda
och när uråldriga minnen och krafter väcks till liv.

när någon har hjärta nog att påvisa fiaskot och det dråpliga i vår skrala ansats att ens försöka ta över, att försöka ärva Guds relation till det skapade, att ens göra anspråk på Guds fantastiska och odefinierbara omfång och att ha mage att utmana dess sakrala och evigt oförståeliga ämbete…

en enorm oreda, en kulturell kalabalik,
ett folks samfällda kulturella och religiösa självmord.

*(det är fascinerande men mycket förargelseväckande
att stå på sidan och begrunda spektaklet).*

DET STORA LANDSFÖRVISANDET

jag vill bespotta denna ateistisk-hedonistiska nykulturens
skrämmande naiva ovilja (kanske rentav oförmåga)
att abstrahera den upplevda verkligheten.

knappt tar någon längre den religiösa fenomenologin
och uppenbarelseteologin helt på allvar!

ingen emfas läggs på att fostra barn i tro, hälsa, upp-offring och disciplin (som är Guds svärd i världen: hugg med dem – och kasta Guds skugga över jorden). ej heller kan det gärna förnekas eller förträngas att förlöjligandet och trivialiserandet av Religionen (och dess, för oss som

individer, starka andliga och filosofiska innebörder) har vuxit sig till att i det moderna tidevarvet bli trendigt och moraliskt bejublat…

en allmän sociokulturell acceptans
av ateismens kvicksilvertankegods

och det har i dess destillerade och folkliga tolkning
(i form av omdömeslöst, insiktslöst och skrämmande naivt ytligt religionsförakt) till och med vuxit till att bli en, i vardagliga såväl som i skolastiska sammanhang, en alldeles förväntad, till och med respekterad, existentiell och intellektuell disposition…

ja, det är tidsandans affär att avgöra och tolka kulturkrigens senaste trender och triumfer, och det har nu för moderniteten avgjorts med klara bud och besked att ateisten ej ännu får utstå laga kroppsstraff för sin psykoreligiösa hypoxi, men att hon istället för detta, i dessa dagar, tilldelas eloge, diplom och medalj för hennes hyllade och bejublade förvärrande av den!

allt detta, så sorgligt, så hemskt.

och inte nog med det:

detta projekt att landsförvisa Gud från våra hjärtan
har vuxit från sitt ursprungsställe som en sorts rationell nödvändighet
i naturalismens, den vetenskapliga positivismens
och upplysningshumanismens namn.

det har vuxit till att bli en moralens,
sedens, modets och dygdens högvattenmarkör
i denna sköna nya värld.

logiska vägar från Rousseau
kan mycket väl leda till de Sade
och sedan vidare till Mengele.

Łyszczyński spökar vidare,
fastän ingen vet vem han ens var.

ibland hemsöker arv, snarare än influerar.

vi lever i en era av ohelighet !

ja, ett förfall
utan egentligt motstycke
är nog att förvänta
om vi inget gör åt saken.

d e t   a n d r a   s y n d a f a l l e t .

DEN "ÄDLA" HUMANISMENS SKUGGSIDA

övermod, övermod, o helga övermod.

vår människans nitlott, ett andra syndafall.

i och med humanismens och upplysningens lönnmord på Guden och religionen, och i och med vetenskapskultens kraftiga framväxt och ateismens allt mer självförbryllande korståg mot allt som anses mystiskt och rationellt absurt har vi som kultur påtagit oss det digra ansvaret att själva förvalta Guds svällande arv och att ta itu med allt det som följer i slammande, efemära vågor bakom det hela.

…men vi gör det givetvis
på det alldeles naiva och arroganta sätt
som bara ett kollektivt människoväsen
hade kunnat göra det hela :

j a g   v i l l   h ä v d a
att (till exempel) de senaste 150 årens folkmord
har varit förutsägbara förlängningar
(kanske till och med logiska fullbordanden)
av detta, humanismens innersta väsen:

”Gud finns inte längre".

"nu tar vi över”.

en apokalyptisk kombination av gudlös, modern arrogans och aggressiv teknologisk förkovran som spelar ut sig på den historiska världsscenen.

ja : jag vill mena att alla de stora folkmorden och vår tids etniska rensningar kan vara, mer eller mindre, direkt konsekventa följder, i ide- och lärdomshistorisk mening, av humanismens tankegods så som det införlivats i, får man allt säga, stark enlighet med dess intellektuella urkunder, och så som det implementerats samhälleligt och institutionellt som den nya tidens paradigm.

och jag vill mena
att detta har skett gradvis över de senaste seklet eller så.

DEN PATETISKA MÄNNISKANS FÖRMÄTENHET

ja, människan berusade sig på (tanken av) sin egen excellens (som absolut finns där någonstans *potentiellt*) och lyckades göra en (falsk) gudom (med litet g) av sig själv, och hon började dyrka sig själv som om något alldeles annat än vad hon egentligen var, som om något *a priori* alldeles högre och heligt.

ja, detta är människans stora synd
och hennes huvudsakliga skamfläck
(men bland väldigt många andra mindre).

människans självfullkomlighet var egentligen
den första och enda verkliga dödssynden...

(Eva och Adams syndande i lustgården
kan jag ej gärna räkna med här,
då de ej var födda människor
utan gudomligt skapade, det sägs, i Herrens avbild).

…men !
jag tror emellertid på individens nästan gränslösa makt,
den mänskliga atomens paradoxala vigör.

ja, jag tror nog att hon i princip kan riva sönder hinnan
mellan henne och det Gudomliga,
bara hon vill och arbetar nog !   nästan, då.

och kloka ugglor vet, att ibland är de mest kontraintuitiva
tankegångarna de som leder allra längst i någon egentlig och
meningsfull riktning.

DE URÅLDRIGA TEMPLENS FÖRSLAGGNING

något skriker inom mig. jag kan inte spela med. jag vägrar acceptera denna templets förorening. vid åsynen av månglarna och alla köpeföljen de fört med sig och alla som dragit sig till platsen på orena och oärliga premisser vill jag s p y   !

och till alla de fåfänga socialmedieflagellanterna
och de dråpliga självömkarna !
till skändlighetens fanbärande predikanter !

till alla som har dristats göra den erotiska förförelsen
till sin stridskonst och valt gå klanderligt
köttets njutsamma, svagsinta väg :
ni ska ut.

de är överallt, detta svaghetens pack och följe,
dessa syndafallets jublande påhejare.

alla dessa apologeter för köttets och otuktens kult, alla dessa rovflockar
– otämjda, barbariska horder !

dagens män och kvinnors sätt att leva
torde bebåda en gammaltestamentlig straffdom –

om vi har någon tur.

och jag är mitt bland dem.
jag lever ett smutsigt liv också, mitt bland dem.

ja, med handen på hjärtat… är jag mitt bland dessa män och kvinnor.

och se på ! vår skörlevnad
och våran stinna slapphet
befordrade i sinom tid
en gruvlig straffdom:
alla ska vi snart hänga i galgar...

(läsare! det gäller även dig :
du är inte på rätt sida av den här dikten
vare sig du vill tro det eller ej).

järn, blod, utrotning !

det är mitt bud.

det ska komma en dag
när alla mäktiga änglar
halshugger de otrogna
till dånet av basuner som bullrar
sin bibliska förtrytelse och vedergällning !

allt ska dö…

och det med eskatologiskt vredesmod !

med Gudomligt förkunnad förargelse…

människans eftermäle
kommer blott att bli
de enstaka minnen och verk av de hjältar
hon trots allt lyckades förlossa

genom historien.

ja i alla fall ibland, då och då, hände det,
att hjältar tog sig an världen runt omkring.

för många ett förbittrat resultat, en mjäkig utdelning med tanke på insatsen, och inte minst med tanke på den oerhörda mänskliga potential som trots allt gick förlorad genom alla millenium av otur, grymhet, tvivel, ångest, förtryck, tyranni och krig.

av människans skapade mörker och hennes ändlösa, orättvisa våld.

DEN DIMHÖLJDA PREDIKSTOLEN

h y v l a t o n n å
ska pånyttfödas,
återfå sin ursprungliga magi och betydelse :

åter ska gudars sång därifrån skälla!

och jag befaller med all mina lungors kraft det påbud
som nu kryper och ekar längs l y s e f j o r d e n s
nordiskt svartgråa väggar :

alla psykiska, känslomässiga och sexuella
rovdjur beordras skarprättning på bar gärning
om de någonsin sätter sin fot här åter…

för det här är en paradisisk plats
och jag är dess *sista hjälte*.

DEN STORA FÖRSEGLADE PORTEN

jag vill inte släppa in dessa förhatliga ateister, de kväkande politiska ideologerna, den ultra-rationalistiska "intelligentian", alla de post-modernistiska militanta väckelsepredikanterna, alla dessa nihilistiska tvåtusentalshedonister som talar om köttets lustar och bara

knullar   sover   dansar
skrattar   kramas   äter   !

alla dumma frihetshatare,
alla dessa godtrogna ansvarshatare
och framför allt det falska prästerskapet
med sin skenheligt heretiska ekumenik !

de som föll på knä och sålde ut sin "gud" till deras egna fiender,
och dessutom till priset av en förödmjukande blygsam
men för dem, en skock otrogna patetiska ryggradslösa präster,
en alldeles viktig slant pengar.

när jag tänker på allt detta
och allt annat jävla avskräde
som samlats här uppe
på den heliga   p r e i k e s t o l e n
så spyr jag i munnen.

…så jag börjar sakta men starkt
att stänga den stora porten
upp till berget.

för detta är ett berg enkom
för soldater under himmelsk
och patriotisk flagg.

DET   FÖRTVINANDE   HJÄLTEMODET

självkännedom är måttstocken varmed
människans och kulturens
instrumentella värde mäts.

utttråkan är ett annat ord
för bitterhet eller stagnation,
fast förtunnat till den absoluta bristningsgränsen :

uttråkan måste därför sublimeras
till aktion – eller inflammera argsint vidare.

hjältens styrka ligger i dennes potential och vilja,
att avsky och att söka förbättra
sin egen natur; att handla därefter, att agera sedan på detta.

livet varken premierar eller ursäktar tyvärr någon svaghet,
inte på något generellt plan i varje fall,
och sannerligen inte i den våldsamma mänskliga historien
är det så ställt.

inte heller, såklart, hos världens djur ute i den fria naturen
är eller har varit så fallet.

faktum är att bara Gud och människa
kan tolerera eller överse,
ha förståelse något sådant.

svaghet.

bara Gud och människa kan ha nåd.

bara Gud och människa kan ha råd att ha nåd.

DEN MODERNA MAMMONS MONSTER

förlåter, accepterar livet någonsin
ett smutsigt eller ondskefullt,
ja till och med demoniskt hjärta?

ja, tyvärr.

det händer förargelseväckande ofta. på det stora hela är dock livet i längdens lopp bestraffande mot de som gör sig förtjänt av bestraffning.

eller?

jag vill tro så, även om jag för den sakens skull inte skulle vilja förringa alla vidriga människotyper som trots allt lyckas göra något av sig själv i den materiella världen, och som åtnjuter enorma privilegier och makt.

dessa människor är genomruttna.
de är stora koproliter
med kärnor av ljummen spillning.

de är utan moral och utan heder,
och de ska så fördömas på dessa punkter
och alla andra de gruvligen gör sig skyldiga till !

det bästa sättet att bekämpa
den moderna Mammons monster
är att frukta Gud,
springa så långt dina ben bär dig,
lyfta tungt,
hjälpa de utsatta,
älska din familj, din kvinna och ditt barn
och att kriga för något,
vad du än bryr dig om, som kan bli bättre.

detta stärker anden i individen.

vänskap, kunskap, bön, ursprung, framtid. Konst och språk.

att skapa och att utforska.

disciplin, fokus, uthållighet.

mathållning, andning, lunga stor och ren.
hårt arbete, friskt hjärta, samvete stort och rent.

bara en frisk och stark människa kan på allvar ta sig an att
hjälpa och stötta sina sårade, kämpande bröder och systrar runtom.

DET LIKT FENIX ÅTERUPPSTÅNDNA HJÄLTEMODET

självkännedomen
och den andliga förmågan till självrättelse
är människans och kulturens aorta.

ett av hjältens vapen är dennes förmåga
att underhålla och begrunda extrema idéer och ideal
utan att för den sakens skull acceptera dem som religiösa,
vetenskapliga eller moraliska sanningar.

att våga tänka.

för hjälten är en bruten länk
mellan svinet och Guden.

och människans sinne och ande
är det som skiljer dem åt.

att fixera på himmelriket inifrån en borg av kött. att försöka be till Gud och tänka maktens tankar. Att följa en soldats disciplin när man är så pass förankrad i det låga, världsliga, existentiellt och mänskligt prosaiska, är så pass svårt att bara själva företaget av det är ett martyrskap för en modern människa, och fullbordandet av det hela… ja, det är något alldeles ytterligt annorlunda – det pratar vi bara om i myter och i gamla sägner…

en modern Herakles, kanske?
ja, jag tror det är möjligt.

det kan vara möjligt. jag vet inte, kanske.

men det är i varje fall vördat
av en alldeles Helig, rättmätig anledning.

ingen djävuls slugaste och mest kraftfulla hävstång

kan möjligen bända upp de starka händer
som hopskruvar sig kring vinstbytet,
om dessa händer skulle så råka tillhöra
någon kraftfull, beslutsam och segerstinn nog.

religiöst svärmeri,
soldatdisciplin,
en helig jungfrus nåd...

en stark ådra av zoroastrisk visdom
och mitt ståtliga arisk-europeiska arv.

en paradoxalt post-Kristen, post-Nietzscheansk
kickboxarexistentialism !

hjältens makt
baserar sig
fundamentalt på
tro och kamp.

och tron på kampen.

och det är nu det är upp till bevis !

DET ÄLSKANDE PARET
MOT DEN NYA VÄRLDEN

jag tror att hjälten och draken
vill utplåna varandra
precis som eld och luft vill.

hjälten har en gyllene hammare
som bräcker enorma isar
mellan världsdelar.

hjältinnan, hon har en pansarbunden ask
med livets alla gåtor och visdomar.

hennes magiska stav hänger på hennes rygg
och glöder vid hot och fara.

hans båge, hans koger änglapilar
i full och bråd beredskap.

skuggor som tecknar vilda spökkonturer
mot de kalla, regnvåta klippväggarna
slänger hjälten och hjältinnan omkring sig.

de förlorar sig i sig själva,
och natten förlorar sig i månen inom sig själv.

hjälten och hjältinnan har enkom Gud
och sitt svärd, sin heder, sin kärlek,
sin konst och *varandra* att försvinna i,
upplösas i, förenas med, förkolnas till.

och jag tror att allting har något annat att förlora sig själv i,
förutom Gud, som är ensam allt –
alla människosjälars separarade ensamheter ihopbuntade,
och jättemycket mer ändå.

DEN MYTISKA KÄRLEKENS FALL

jag tror att en stark k r i g a r e och k r i g a r i n n a
vill uppgå i varandra, komplettera varandra, försvinna i varandra och enhetliggöra sig med varandra genom kärlek, lojalitet och hårt arbete sida vid sida med varandra.

jag tror emellertid att en svag man och en svag kvinna vill förgifta den andra, tära på den andra, skada och förödmjuka den andra, avsiktligen missförstå och föraktfullt demonisera varandra.

dessa män och kvinnor
kommer med sannolikhet dö sorgligt.

det heliga bröllopet är heligt av en anledning,
och den manliga och kvinnliga kärleken emellan
är ett svavel som ju lätt antänds :

manipulation, förförelse, svartsjuka,
varbildande, livsförgörande förakt...

kärlek, besatthet, våldtäkt, hysteri,
svek och andra känslomässiga terrordåd...

neuros, förföljelse, hopplöshet,
mord på ära och heder…

passiv-aggressiva krigskampanjer,
den djupaste besvikelse,
hjärtats blod och uppgivelse...

grova moraliska brott i passionens ögonblick.
oförlåtliga dåd av våld, lögn och indignation.

panik och kärlek är goda vänner !

ångest, obekväma begär, lustbrott,
otrohet, förtvivlan, desperation...

eldigt missmod, ångande bedrövelse,
paroxysmers mördande kärnors hetta !

dessa heta klumpar lava
som flyter fram infernaliskt
och som kokar med jordens helvete,
men som slocknar svartnande
när de träffar och kallnar
mot den moderna världens gråa
och livlösa verkligheter
av betong, glas, plast, ateism —
s k r ä p !

DEN BOTTENLÖSA HIMMELEN

du, k r i g a r i n n a !

vackra kvinna i scharlakansröd mantel,
låt oss dränka varandra
i den bottenlösa himmelen.

våga inte gömma dina tändstickor !
för jag har sett dem.
du kan ge mig en bägare vatten
eller tusen tomma ord,
men längs din eteriska varelses avenyer
löper ett kärlekens plån. det vet jag.

för det har jag faktiskt med egna ögon sett…

din gestalt är gestalten
av ett tomt men blodigt hjärta.

jag formar mig själv till en nyckel av mässing
att hänga på din tunga bronsknippa.

DET SNART FÖRLORADE EUROPA

en odör av lättja och frosseri sprider sig.
en kultur av illa dold naivitet !

en pest som sprider sig snabbt
som ett f o l k m o r d :

det svider i hjärtats ögon, det irriterar surt själen.

(en påtaglig stank av a t e i s m
får mig att vilja spy).

jag ser blodiga, vanvettiga rasfientligheter i min magiska kula.

jag ser ondskap, brutalitet och sönderfall i min handflata.
jag ser kulturers krig och en ny tids flod av ostoppbart vrede
skölja fram över framtidströskeln.

jag ser misandrins propagandaministerium
och nattens kastrerande änglar och våldtäktshämnerskor
svara starkt och resolut med omedelbarhet —
med större och häftigare stridslystnad än någonsin !

e u r o p a s slutgiltiga söndertrasande
lämnar den nya sköna världens arkitekter krossade, fastklämda
under det ostadiga ruckel till hus de själva ritat och låtit resa :
det är dessa hus som *(i ett brutalt men oklanderligt förlopp*
av Gudomlig rättvisa) nu kollapsar vekt i nykulturens kaotiska härva !

en förintande katastrofal malör !

för Gud
och Djävul
är av en och samma börd…

modernitetens omsiade *fata morgana*
rör sig där ute allra längst bort på vattnet
och människans kollektiva ångestsystem
bullrar på nytt i sitt återuppstartande.

slutet uppenbarar sig som en för varje minut mindre avlägsen
kustlinje:

närmare *närmare* *närmare*

kommer det oss.

den våldsamma nyhetens vågkammar
piskar upproriskt bakåt
mot den norrskenskrönta
och guldiga historien.

minnen dör med olik snabbhet
men alltid med samma kategoriska
och eventuella bestämdhet.

en enorm hemskhet för själen.

en boja av lapplandsjärn till gråstensbumling,
en romantisk, nostalgisk förtvivlan till döds.

DEN SABELTANDADE & GLUPSKA MYNNINGEN

livets mäktiga anus
öppnar sig som en svart och enorm port
på mitten av världens kropp.

en orkan av sabeltandade flygfän
omger denna gapande och glupska mynning.

existentiella uttömningar
rinner klumpvis
därur.

avföring pärlande rinner från rektala katakomber
formandes till mörka stalaktiter.

filosofins sista lösa bruna sörja slammar stadens gator och torg.
samhällskroppens allmänna psykologiska och religiösa hygien
försummas med tiden mer och mer
och till slut
kommer den säkert
helt och fullt
att glömmas bort.

moralens och traditionens väktare har kapitulerat
i kriget mot den nya kulturordningen.

självrespekt heder styrka stolthet
spänst kamp botgöring disciplin
nåd medlidande hämnd mod

den heroiska vigören
och tron på vilja och makt
är numera blotta vålnader
som bittert hemsöker moderniteten.

att bada i smuts och i stum bön
på troner av råttor
med skorpionglorior och med spiror av is –
gör vi.

att leva på gamla meriter
gör vi oerhört.

solen är svartvit
och dess sken har skrumpnat :
denna dikt är detta sken.

DEN SVARTHUDADE GETMANNEN

i detta stora enorma sken
står en man vars hydda är täckt med ett sorts dött svart skinn,
och som klampar med strävhåriga hovar
istället för mänskliga fötter och ben

solen är svarvit. världen är svarvit.
den svarta getmannen, han är svart som sot
och flaggan som nu svajar i vår vind – den är vit,
vit som dråplig feghet;

den svartvita solen är instängt i denna dikt

denna dikt är en grotta – mörk, hal, kall :
trät som förseglar mynningen,

klumpigt spikat som i hast eller skräck,
ger efter sippror av starkt svartvitt sken
som flyr igenom springorna
och lyckas, för blottaste ögonblicket, illuminera
människans tröstsvultna själ
hungrandes som en byracka trogen men löskopplad
väntandes gnyende, patetiskt
utanför

den tysta gormaren från det högsta berget,
hur han skriker så att alla hör – i tystnad !

den bräkande svarte bakom den purpurfärgade sidenmasken,
hur han talar så att alla hör – fast ingen hör,
så att den andre hör samtidigt !

hans intellekt är alldeles snedvridet och cyniskt

han använder en nedrig sorts telepati
för att kommunicera med allt annat runtom :
en telepati som får sin mottagare galen
och lämnad till sitt oreparerbara mentalt och emotionella fördärv

sjukdomens och orenhetens anförare !

den Svarthudade !

obotliga förpestelsernas tronarvinge !

alla svarta kräftors herre !

spindelvarelsernas utfodrare !

begravningsentreprenörernas skyddsgudom

Satans iskalla mörkermåne tusenansiktad !

svartpälsad, hårlös flimrande verklighet
ena sekunden något, andra sekunden något helt annat

schizoid mardrömsgestalt på hovar
förklädd till människa så groteskt

ett otvetydigt ondskap som smyger tyst i mörkret

något Nyarlathotepiskt...
något Machiavellianskt...

något har nästat sig vid roten,
i det mänskligt nukleära

något suger sitt blod
ur det mest prosaiskt mänskliga
och de mest mediokra aspekterna av vår existens,
så för att alldeles smälta in,
undgå upptäkt, infiltrera
och inflammera i det tysta
som en cancer, en kräftlöpeld
i människofibrets kvarkiska urkaos

som en sinnligt förryckt dräpare
som gömmer sig under den lugna sängen,
eller något som stinker, gömt, ruttet under mattan :

vi vet... men vi vill inte gärna veta !

mitt bland oss smyger omkring
något ovälkommet, oinbjudet
med ett alldeles sociopatiskt,
    nej, rent och skärt obrytt och likgiltigt
ställningstagande
till oss

det tycker vi inte om !

inte ens de mest autentiska av nihilister, hedonister, ateister, pessimister och existentiella cyniker bland oss, kan gärna hantera en sådan förkrossande verklighet, även om dessa självgoda kvinnor och män gärna vill tro om sig själva, att saken är beskaffad på detta sätt, och att deras självidentifierade existentiella predikament på något sätt fjärmar, skyddar dem mot det totala slutet, när det väl ska komma

vi tycker inte om, att

mitt ibland alla våra egna hudar och kroppar
och känslor och sinnen och hjärtan

gömmer sig en svart getman...

bland alla kolhjärtan

hjärtan med mörka kammare

hjärtan med uppgivna kapillärer

artärer utan lust att längre pumpa

den svarta getmannen omgärdas av sin sjukligt grönaktig låga
som inte avger någon värme eller, paradoxalt, något ljus

bortom vetenskaplig studerbarhet spinner motbjudelsens tvillingar
Broder Förbittring och Syster Njutning sina trådar
i människans allra mest centrala atomiska obrytbarhet

de tvenne hädelserna under direkt suzeränitet
till bårhusguden den Dödsvarthudade...

den mörka juvelens väktare !

den vedervärdiga uppenbarelsen ! bääääää !

hovar, horn och tufsar av hårt, styvt hår

flimrandes brinnandes glimrandes
under mantel och huva lila av dräpta konungars tyll

den Dödsvarthudade
tröstar oss
när vi tycker synd om oss själva
över den synd och pest
vi själva dragit över oss

men det är en manipulation

han bräker och skrattar giftigt
när vi skriker vår ångest ut
i det totala tomrummet,
den evigt idiotiska intetheten...

DEN EVIGT IDIOTISKA INTETHETEN

en nukleär idioti till universum
ett universum i hånförstånd med människan
utan empati för, eller tro på, människan

en idioti vars excellens utgör människans yttersta fiende

en fiende så dum
att den inte ens känner till sig själv
som just fiende

en fiende så idiotisk, glömsk och kraftfull
att den inte ens känner till sig själv
som just glömsk

en dum amnetiker med kosmiskt utplåningskapital
dömd att för evigt glömma bort
en gårdags besinningslösa utbrott

fienden blir arg –
hela generationer liv raderas baklänges bortom tid, bortom rum

fienden blir ännu argare – och glömmer allt sedan bort igen

en cykel av evig slumpartad världsförstörelse välsignad
av likgiltigheten...

den kosmiska likgiltigheten :

för eftersatt för ondska
för debil för försynthet

instängd men på samma gång utestängd

den evigt idiotiska intetheten
för angreppskriget mot det försanthållna, gemensamt överenskomna

den totala kontrastens böljegång krossar balansens
och det eviga jämviktstillståndets självuppfyllande idealism
i människohjärtat

modernitetens isbrytare krossar havets frostande skum
och vi förlorar oss själva
i en morgondaglig cynism

vi blir påbjudna
andra dimensioner än de tre vi kan av naturen uppfatta

vi blir varse
hur saker befinner sig i och färdas mellan olika dimensioner

vi blir ense om
hur allting bara expanderar, expanderar och expanderar

och vi får erfara
en dimensionell genomblödning

som krossar hennes redan sedan länge erkända
sanningar, idéer och uppfattningar

blotta spillror är kvar av intellektet
när Uppenbarelsen är färdig med henne

ett jämrande, vridande, sjudande kaos
bara Gud har lykta att avbrinna; beglänsa

och denna dikt
har Gud i sig

DE SISTA ORDEN

denna dikt är ett kurhus !

en renande, kraftfull antibiotika...

ett självkännedomens sanatorium
för människor som andas fel andedräkt.

andas genom näsan ! spring så långt du kan !
lyft så tungt du kan ! tänk och känn dig fram !
arbeta hårdare än resten ! kämpa, njut av smärtan du förtjänat !

sätt hög standard, höga krav.

tävla mot dig själv och mot andra.

sätt dig och tänk igenom dina dagar.

ät broccoli, havreris, lax och kycklingbröst.

ät spenat, morötter, grönkål, rågbröd
nötter, rött kött och avocado som en kung

pregabalin och hasch är nattvard !

k ä m p a .

stå emot den Nya Synden, det moderna hedonistiska

s t å   e m o t !

var ett morallejon.

eller bli en reduktion, en återvändsgränd,
en bearbetad människas tystnads eviga eko !

en tystnad som så försvinnande lätt kan misstas för feghet, och som förmodligen också överlappar med just feghet. en tystnad som fastnat i stängslens taggiga järntrådar och som förblödit och tvingats omkomma i en malande spirituell kakofoni av "vad var det jag sa?" gånger hundratusen

sluta aldrig tro på ditt hårda arbete.

nihilismens grenadjärer
gör sig var morgon redo
att störta dig

det är det som denna dikt vill förtälja

länge leve hjälten i människan

GUD prisa henne !

länge leve modern och den ensamma krigarinnan !

länge leve det manliga heroiska
och länge leve varenda soldat
som någonsin offrats åt krigets gudar !

länge leve våra fiender och motgångar !

utan dem kan vi förvisso aldrig resa oss.

ja, hedra din besegrade fiende
som en ödmjuk gest till Gud, en tacksamhetsgåva.

det var Gud som gav dig makt, mod och medel
att triumfa din fiende.

med Gud och segrande vapen !

Gud skapade din fiende.
Gud skapade din förmåga att krossa din fiende.
Guds skapelser är förvisso Heliga !

och prisa GUD var än du känner
att där och då bör prisas GUD ! ! !

du ska veta att det bor en fågel
fångad i denna långa dikt.
en fågel som sjunger vemodigt
och som längtar efter öppna skyar.
och skyn öppnar sig och solen ler till sist !

jag vet !

denna dikt är ett vakttorn
av järn och tankar.

denna dikt
är en kalk av drakblod !
och nu är den slut !